

DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR—BOEK 3

VOOR ALTIJD,
bij
JOU

SOPHIE LOVE

Sophie Love

Voor altijd, bij jou

Аннотация

“Sophie Love's vermogen om magie over te brengen aan haar lezers uit zich in krachtige en beeldende zinnen en beschrijvingenDit is het perfecte romantiekboek voor op het strand, met één verschil: het enthousiasme en de prachtige beschrijvingen besteden onverwacht veel aandacht aan de complexiteiten van niet alleen veranderende liefde, maar ook van veranderende psyches. Het is een prachtige aanbeveling voor romantieklezers die zoeken naar wat complexiteit in hun leesleven.”--Midwest Book Review (Diane Donovan over Voor nu en voor altijd) “Een erg goed geschreven roman over de worsteling van een vrouw (Emily) die haar ware identiteit zoekt. De auteur doet het geweldig met haar personages en haar beschrijvingen van de omgeving. De romantiek zit erin, maar wordt niet overdreven. Complimenten aan de auteur voor dit fantastische begin van een serie die zeer vermakelijk belooft te zijn.”--Books and Movies Reviews, Roberto Mattos (over Voor nu en voor altijd)VOOR ALTIJD BIJ JOU is het derde deel in de romantiekserie DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR, die begint met het eerste boek: VOOR NU EN VOOR ALTIJD.De 35-jarige Emily Mitchell is gevlucht van haar baan, appartement en ex-criend in New York, in ruil voor haar vaders verlaten huis aan de kust van Maine; ze heeft verandering nodig in haar leven. Ze gebruikt haar spaargeld om het historische huis te renoveren,

er ontbloeit een relatie met Daniel, de beheerder, en Emily bereidt zich voor om de Herberg te openen naarmate Memorial Day nadert. Maar niet alles gaat zoals gepland. Emily komt er al snel achter dat ze geen idee heeft hoe je een B&B runt. Het huis vereist ondanks haar inspanning dringende reparaties die ze niet kan betalen. Haar gierige buur doet nog steeds vastberaden om het haar moeilijk te maken. En nog het ergste van alles: juist wanneer haar relatie met Daniel opbloeit, komt ze erachter dat hij een geheim heeft – een geheim dat alles zal veranderen. Haar vrienden dringen aan dat ze terugkomt naar New York en haar ex-vriend probeert haar terug te winnen, dus Emily moet een levensbeslissing maken. Probeert ze het uit te houden in haar vaders oude huis in een klein stadje? Of keert ze haar nieuwe vrienden, burens en leven de rug toe – en de man waar ze verliefd op is geworden? **VOOR ALTIJD BIJ JOU** is boek #3 van een fantastische nieuwe romantiekserie die je zal doen lachen, huilen en pagina's tot diep in de nacht om te slaan. Je zult je liefde voor de romantiek weer helemaal voelen opbloeien. Boek #4 verschijnt binnenkort.

Содержание

HOOFDSTUK EEN	8
HOOFDSTUK TWEE	32
HOOFDSTUK DRIE	46
HOOFDSTUK VIER	66
HOOFDSTUK VIJF	73
Конец ознакомительного фрагмента.	78

VOOR ALTIJD, BIJ JOU

(DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR—BOEK 3)

S O P H I E L O V E

Sophie Love

Sophie Love is al heel haar leven fan van het romantische genre, en ze is nu verheugd haar eerste romantische serie aan te kunnen bieden: VOOR NU EN VOOR ALTIJD (DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR—BOEK 1). Sophie zou het heel leuk vinden van u te horen, dus breng alstublieft een bezoekje aan www.sophieloveauthor.com om haar een e-mail te sturen, u in te schrijven voor de nieuwsbrief, gratis e-books te ontvangen, het laatste nieuws te lezen, en in contact te blijven!

Auteursrecht © 2016 Sophie Love. Alle rechten voorbehouden. Behalve wanneer toegestaan volgende de Amerikaanse Copyright Act uit 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie worden gereproduceerd, verstrekt of in enige andere vorm of op enige andere manier, of in een database of gegevensbestand worden opgeslagen zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Dit ebook is voor uw persoonlijke vermaak gelicentieerd. Dit ebook mag niet worden verkocht of aan anderen worden gegeven. Als u dit boek met een ander wilt delen, koop dan alstublieft een nieuw exemplaar

voor elke ontvanger. Als u dit boek leest en het niet heeft aangeschaft, of het niet voor u is gekocht, retourneer het dan en koop uw alstublieft uw eigen exemplaar. Dank u wel voor uw respect voor het harde werk van deze auteur. Dit werk is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten zijn een product van de voorstelling van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met echte personen, levend of dood, is volledig toevallig. Jack-afbeelding: Auteursrecht EpicStockMedia, gebruikt onder licentie van Shutterstock.com.

BOEKEN VAN SOPHIE LOVE

DE HERBERG BIJ SUNSET HARBOR

VOOR NU EN VOOR ALTIJD (Boek 1)

VOOR ALTIJD EN EEUWIG (Boek 2)

VOOR ALTIJD, BIJ JOU (Boek 3)

WAS HET MAAR VOOR ALTIJD (Boek 4)

INHOUDSOPGAVE

[HOOFDSTUK EEN](#)

[HOOFDSTUK TWEE](#)

[HOOFDSTUK DRIE](#)

[HOOFDSTUK VIER](#)

[HOOFDSTUK VIJF](#)

[HOOFDSTUK ZES](#)

[HOOFDSTUK ZEVEN](#)

HOOFDSTUK ACHT

HOOFDSTUK NEGEN

HOOFDSTUK TIEN

HOOFDSTUK ELF

HOOFDSTUK TWAALF

HOOFDSTUK DERTIEN

HOOFDSTUK VEERTIEN

HOOFDSTUK VIJFTIEN

HOOFDSTUK ZESTIEN

HOOFDSTUK ZEVENTIEN

HOOFDSTUK ACHTTIEN

HOOFDSTUK NEGENTIEN

HOOFDSTUK TWINTIG

HOOFDSTUK EENENTWINTIG

HOOFDSTUK TWEËENTWINTIG

HOOFDSTUK DRIËENTWINTIG

HOOFDSTUK VIERENTWINTIG

HOOFDSTUK VIJFENTWINTIG

HOOFDSTUK ZESENTWINTIG

HOOFDSTUK ZEVENENTWINTIG

HOOFDSTUK EEN

Emily bekeek het prachtige meisje dat vredig lag te slapen in Daniels bed. Haar blonde haar lag uitgespreid over het witte kussen. Haar gelaatstreken waren zonder enige twijfel die van Daniel. Ze zag eruit als een engeltje.

Buiten was het donker. Het enige licht in de kamer kwam van manestraal die tussen de gordijnen kroop en de kamer zacht blauw kleurde. Emily wist niet meer hoe laat het was, maar afgaand op hoe moe ze was kon het dageraad niet ver weg zijn.é

Ze hoorde hoe de deur krakend openging. Ze keek over haar schouder en zag Daniel in de deuropening staan, zijn silhouet omgeven door het warme licht van de open haard van het koetshuis. Haar hart sloeg over bij de aanblik. Hij was als een geestverschijning, als een soldaat teruggekeerd uit de oorlog.

“Slaapt ze nog?” fluisterde hij.

Emily knikte. Hij was inderdaad terug en stond daar pal voor haar na een afwezigheid van zes weken, maar toch kon ze het nog niet helemaal vatten - kon ze zich nog niet helemaal openstellen. Het was alsof ze erop zat te wachten dat hij er weer vandoor zou gaan, dat hij Chantelle even vlug uit haar leven zou plukken als hij haar erin had gebracht.

Samen verlieten ze de kamer, en sloten de deur zachtjes om het slapende kindje niet wakker te maken.

“Het was vast een lange rit uit Tennessee,” zei Emily. Ze

hoorde hoe stijfjes haar stem klonk, en hoe gemaakt ze zich plotseling rond Daniel voelde. “Je zal wel bekaft zijn.”

“Dat zijn we denk ik allemaal,” antwoordde Daniel, en erkende zo in één klap de ellende die hij haar had toebedeeld.

Ze gingen samen aan de tafel zitten, en Daniel keek Emily doordringend aan, met een ongeveinsde blik in zijn ogen.

“Emily,” begon hij, en zijn stem brak gelijk, “Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, ik krijg de woorden er niet goed uit. Je weet toch hoeveel moeite ik heb met dit soort dingen.”

Hij glimlachte flauwtjes. Emily glimlachte terug, maar haar hart bonsde van angst. Zou het nu komen? Het bericht dat hij en Chantelle zouden vertrekken? Was hij alleen maar teruggekomen om haar oog in oog te vertellen dat het voor altijd voorbij was? Ze voelde tranen in haar ogen opwellen. Daniel reikte over de tafel en klopte haar op de hand. Dat gebaar was genoeg om haar ingehouden tranen uit haar ogen te laten stromen, over haar wangen, zachtjes tikkend de tafel op.

“Het spijt me zo,” zei Daniel. “Ik weet dat dat niet genoeg is, maar het is alles wat ik heb, Emily. Het spijt me verschrikkelijk wat ik je allemaal heb aangedaan. Dat ik er zomaar vandoor gegaan ben.”

Emily hakkelde, verstomd dat hij niet de woorden had uitgesproken waarvoor ze zich schrap had gezet.

“Maar je hebt wel op de correcte manier gehandeld,” zei ze. “Je bent naar je dochter gegaan. Je hebt je verantwoordelijkheid genomen. Ik zou niets anders verwacht hebben.”

Ditmaal keek Daniel perplex, alsof zij de woorden die hij had verwacht niet had uitgesproken. “Maar ik ben toch bij jou weggegaan?” zei hij.

“Weet ik,” antwoordde Emily, met een pijnscheut door haar hart die net zo heftig was als toen hij pas vertrokken was. “En ik zal er geen doekjes om winden, het deed zeer. Maar wat je hebt gedaan maakt je in mijn ogen wel een man met karakter.” Ze kon eindelijk door haar tranen heen zien. “Je hebt gedaan wat je moest doen. Je bent een echte vader geworden. Denk je nu echt dat ik dat tegen je zou gebruiken?”

“Dat...dat weet ik niet,” hapte Daniel naar adem.

Hij droeg een uitdrukking die Emily niet eerder op zijn gezicht had gezien. Het was er een van totale opluchting. Toen besepte ze dat hij had verwacht dat ze woest op hem zou zijn, en een hele stroom aan verwijten op hem zou loslaten. Maar Emily was nooit boos geweest, alleen maar panisch dat ze nooit met zijn tweeën een leven zouden kunnen opbouwen nu Daniel voor een dochter moest zorgen.

Ditmaal was het Emily's beurt om hem te troosten, om hem duidelijk te maken dat hij zich niet schuldig hoefde te voelen over zijn gedrag. Ze gaf hem een kneepje in zijn hand. “Ik ben zo blij”, zei ze, glimlachend door de gedroogde tranen op haar wangen, “niet gewoon blij. Ik ben dolgelukkig. Ik had dit nooit als een optie beschouwd. Dat je haar met je mee naar huis zou nemen. Daniel, ik kan op dit moment gewoon niet gelukkiger”.

Daniel toverde een brede lach op zijn gezicht. Hij snelde van

de tafel en trok Emily van haar stoel zijn armen in. Hij kuste haar gezicht, haar nek, als probeerde hij de tranen weg te kussen die door zijn toedoen waren gevallen.

Emily voelde haar hele lichaam ontspannen, de spanning loste op. Haar lichaam had zes weken lang in sluimertoestand verkeerd, en nu ontwaakte Daniel zomaar al wat in haar tot woestenij was geworden.

Ze zoende hem terug, wellustig en met toenemende hartstocht. Hij was haar Daniel, met dezelfde houtgeur van bos en frisse lucht, met zijn ruwe handen over haar lichaam, met haar vingers verstrengeld in zijn haar. Hij proefde naar Daniel, naar munt en thee, en die smaak had een Pavlov-reactie op Emily's begeerte.

Toen hij zich uit de kus terugtrok, voelde Emily een gapende leegte.

“Het kan nu niet”, zei hij zachtjes. “Niet hier. Niet terwijl Chantelle daar slaapt.”

Emily knikte, hoewel haar lippen tintelden van hartstocht. Daniel had gelijk. Ze moesten verstandig en volwassen zijn. Ze droegen nu de verantwoordelijkheid om te doen wat het beste voor het meisje was. Ze zou altijd op de eerste plaats moeten komen.

“Kan je me vasthouden?” vroeg Emily.

Daniel staaarde haar aan, en ze herkende de blik van aanbidding in zijn ogen. Ze had die blik zo vreselijk gemist, en toch leek het alsof hij door de zes weken verwijdering nog sterker was geworden. Nog nooit had iemand zo naar Emily gekeken, en

haar hart sloeg ervan over.

Ze stond op, nam Daniel bij de hand, en leidde hem naar de bank. Samen zonken ze erin weg, en het groen fluweel onder haar vingertoppen herinnerde Emily aan de keer dat ze de liefde hadden bedreven, hier voor de open haard. Met Daniels armen om haar heen geslagen voelde ze zich net zo vredig als die nacht, luisterend naar zijn hartslag en zijn geur inademend. Nergens ter wereld zou ze nu liever zijn dan hier, met Daniel, haar Daniel.

“Ik heb je gemist”, hoorde ze Daniel zeggen. “Zo vreselijk gemist.”

Op een of andere manier maakte de knusse houding waar ze in zaten, zo zonder oogcontact, het gemakkelijker voor Emily om over haar gevoelens te praten. “Als je me zo vreselijk gemist had, had je best even kunnen bellen.”

“Kon ik niet.”

“Waarom niet?”

Ze hoorde Daniel zuchten. “Wat daar aan de gang was was zo intens dat ik niet kon omgaan met het idee dat je me had opgegeven. Als ik je had gebeld, zou je best eens mijn schrikbeeld kunnen hebben bevestigd, weet je? De enige manier waarop ik de hele ellende aankon was door te hopen dat je er nog steeds voor me zou zijn als ik terugkwam.”

Emily slikte. Het deed pijn om hem zo te horen praten, maar zijn oprechtheid sloeg wel aan. Ze wist wel dat de hele situatie ontzettend moeilijk voor hem moest zijn en dat ze geduld moest betrachten. Maar tegelijkertijd had zij natuurlijk ook een fikse

beproeving doorstaan. Zes lange weken zonder teken van leven, en maar wachten en zich afvragen wat er zou gebeuren wanneer Daniel weer terug was, en of hij überhaupt nog wel terug zou komen. Het was niet eens in haar opgekomen dat hij zijn dochter met hem mee naar huis zou brengen. Nu moest ze zich een voorstelling gaan maken hoe hun leven – en hun relatie – zouden veranderen nu ze voor een kind moesten zorgen. Ze betraden beiden ongerept, onzeker gebied.

“Klinkt niet alsof je bijster veel vertrouwen in me had,” zei Emily zachtjes.

Daniel stakte. Toen begon zijn hand over haar haar te strelen. “Dat weet ik,” zei hij. Ik had meer vertrouwen in je moeten hebben.”

Emily slaakte een diepe zucht. Op dit moment was dat alles wat ze wilde horen; bevestiging dat een moeilijke situatie alleen door zijn gebrek aan vertrouwen in haar onnodig was verergerd.

“Hoe was het?” vroeg Emily. Ze was nieuwsgierig, maar probeerde tegelijkertijd ook Daniel zich verder bloot te laten geven, zodat hij niet zo in stilte hoefde te lijden. “De tijd in Tennessee bedoel ik.”

Daniel haalde diep adem. “Ik logeerde in een motel. Iedere dag ging ik Chantelle opzoeken, proberen haar wat af te schermen, gewoon een warm, vriendelijke aanwezigheid te zijn. Ze woonden bij Sheila’s oom. Er was daar echt letterlijk niets voor een kind.” Zijn stem verhardde. “Chantelle was vooral bezig met zich ongezien houden. Ze had geleerd om geen van beiden

lastig te vallen.”

Emily's hart kromp ineen. “Heeft Chantelle ze drugs zien gebruiken?”

“Ik geloof het niet,” antwoordde Daniel. “Sheila leeft in totale chaos, maar ze is geen monster. Ze houdt wel van Chantelle, dat kon ik wel zien. Maar niet genoeg om af te kicken.”

“Heb je geprobeerd om haar naar een kliniek te krijgen?”

Emily hoorde Daniel tussen zijn tanden sissen.

“Iedere dag,” zei hij vermoeid. “Ik heb gezegd dat ik het zou betalen. Ik heb gezegd dat ik ze een nieuwe woning zou vinden zodat ze niet meer bij die oom hoefden te wonen.” Emily hoorde de pijn in Daniels stem, zijn wanhoop bij de gedachte aan de erbarmelijke staat van het leven van zijn dochter. Het klonk ondraaglijk. “Maar je kan iemand niet dwingen te veranderen als ze er niet klaar voor zijn. Uiteindelijk heeft Sheila geaccepteerd dat Chantelle beter af zou zijn bij mij.”

“Waarom heeft ze je niet verteld dat ze zwanger was?” vroeg Emily.

Daniel lachte droevig. “Ze dacht dat ik een slechte vader zou zijn.”

Emily kon zich niet indenken wat voor soort man Daniel ooit moest zijn geweest dat iemand zoiets van hem kon denken. In haar optiek was Daniel de perfecte vader. Ze wist wel dat er iets van een bad boy in hem zat, wat opstandige jeugdijaren, maar ze was er wel zeker van dat dat niet de echte reden kon zijn waarom Sheila haar zwangerschap en het bestaan van hun dochter voor

hem geheim had gehouden. Het was een smoesje, een leugen van een drugsverslaafde om de schuld van haarzelf af te schuiven.

“Dat geloof je toch zeker niet echt?” vroeg Emily.

Ze voelde Daniels hand weer over haar hoofd strelen. “Ik weet niet hoe ik me had gedragen zes jaar geleden, toen ze geboren werd. Of zelfs toen Sheila zwanger was. Ik was niet bepaald een verantwoordelijk mens. Misschien was ik er wel vandoor gegaan.”

Emily draaide zich om zodat ze Daniel in de ogen kon kijken, en sloeg haar armen om zijn nek. “Nee, dat had je niet gedaan,” bezwoer ze hem. “Je zou een vader zijn geworden voor dat kleine meisje, net zoals je nu bent. Je zou een man met karakter zijn geweest, en gedaan wat je moest doen.”

Daniel kuste haar zachtjes. “Lief dat je dat zegt,” zei hij, hoewel zijn toon enig ongeloof verraadde.

Emily nestelde zich weer tegen hem aan en hield hem steviger vast. Zo zag ze hem niet graag, zo vol pijn, twijfelend aan zichzelf. Hij zag er verstoord uit, vond Emily, en vroeg zich af of hij aanpassingsproblemen had met de thuiskomst, en het feit dat hij plotsklaps vader was geworden. Daniel moest zo gefocust op Chantelle zijn geweest dat hij nooit aandacht had besteed aan zijn eigen emoties, en nu pas, in het warme, gezellige, veilige koetshuis, kon hij zichzelf eindelijk de ruimte geven om te voelen.

“Ik ben er voor je,” zei ze, en ze streelde met haar hand zachtjes zijn borst. “Altijd.”

Daniel zuchtte diep. “Dank je wel. Dat is het enige wat ik kan zeggen.”

Emily wist dat dit uit het hart kwam. Een dankjewel was voorlopig voor haar meer dan genoeg. Ze kroop tegen hem aan en luisterde naar zijn adem, die dieper werd naarmate hij wegdommelde. Niet lang daarna voelde ze dat de slaap ook haar in zijn greep kreeg.

*

Ze schrokken wakker door het geluid van Chantelle die zich in het bed in de kamer ernaast roerde. Emily en Daniel sprongen op van de bank, gedesoriënteerd door het plotselinge licht in de kamer. In de open haard smeulden nog kooltjes.

Even later ging de slaapkamerdeur een kiertje open.

“Chantelle?” zei Daniel. “Kom er maar uit. Niet verlegen zijn.”

Behoedzaam ging de deur verder open. Daar stond Chantelle, gekleed in een van Daniels veel te grote hemden, haar blonde haren in de war over haar gezicht. Ze had weliswaar niet Daniels donkere haar of de olijkleurige huid, maar de gelijkenis tussen hen was treffend. Vooral hun ogen. Hun irissen waren van dezelfde doordringende kleur blauw.

“Goeiemorgen,” zei Emily. Ze werd zich bewust van hoe stijf ze was geworden van de luttele uurtjes slaap die zij en Daniel op de bank hadden kunnen pakken. “Zal ik wat ontbijt voor je klaarmaken?”

Chantelle krabde aan haar kin en keek verlegen naar Daniel.

Hij gaf haar een aanmoedigend knikje, en gebaarde naar haar dat ze hier rustig haar stem kon gebruiken zonder dat iemand haar zou overschreeuwen of haar een lastpak zou noemen.

“Hm-m,” zei Chantelle met een klein stemmetje.

“Wat lust je?” vroeg Emily. “Ik kan pannenkoeken maken, toast, eieren. Of heb je liever cornflakes?”

Chantelle's ogen werden groot van verbazing en Emily realiseerde zich met een pijnscheut dat ze waarschijnlijk nooit eerder had mogen kiezen. Misschien had ze niet eens ontbijt gekregen.

“Ik heb wel trek in pannenkoeken,” zei Emily. “En jij, Chantelle?”

“Pannenkoeken,” zei ze.

“Hé, weet je wat?” voegde Emily toe. “We kunnen naar het grote huis toe en daar ontbijten. Ik heb nog bosbessen in de koelkast, kan ik die in de pannenkoeken doen. Wat vind je ervan, Chantelle? Wil je het grote huis zien?”

Ditmaal knikte Chantelle enthousiast. Daniel leek opgelucht dat Emily deze ochtend het voortouw had genomen. Emily kon aan zijn gezichtsuitdrukking zien dat hij zich met de situatie geen raad wist.

“Hé,” stelde ze zachtjes voor, voorzichtig, om hem niet op de teentjes te trappen. “Waarom help je Chantelle niet even met aankleden?”

Hij knikte gehaast, alsof hij zich er een beetje voor geneerde dat dat niet eens in hem was opgekomen. Met een wat houderige

tred bracht hij het kleine meisje naar de slaapkamer zodat ze zich kon omkleden. Emily zag ze gaan en merkte op hoe ongemakkelijk Daniel eruitzag bij het uitvoeren van deze simpele oudertaak. Ze vroeg zich af of een van de problemen die hij in Tennessee had ervaren het wennen aan de vaderrol was geweest, en of hij zo druk was geweest met praktische zaken – huisvesting, scholing, voeden – dat hij nog niet de gelegenheid had gekregen om te verwerken dat hij nu een vader moest zijn.

Toen iedereen eindelijk klaar was, verlieten ze het koetshuis en liepen het grindpad op in de richting van de B&B. Chantelle schopte steentjes van de oprijlaan en lachte om de geluidjes die ze met haar schoenen kon maken. Ze hield de hele weg lang Daniels hand stevig vastgeklemd, maar geen van beiden leken daarbij op hun gemak. Daniel zag er stijf en ongemakkelijk uit, alsof hij wanhopig poogde vooral niets verkeerd te doen en het broze wezentje dat aan zijn zorg was toevertrouwd niet te breken. Aan de andere kant zag Chantelle er radeloos uit, alsof ze Daniel nooit meer los wilde laten, alsof dat haar onwaarschijnlijk veel verdriet zou doen.

Emily wist niet zeker wat ze nu het best kon doen. Met enige aarzeling pakte ze de andere hand van het meisje in de hare, en ze was blij en opgelucht dat Chantelle niet terugdeinsde of haar hand terugtrok. Daniel leek eveneens een stuk opgeluchter door Emily's tussenkomst en begon zich wat normaler te gedragen. Chantelle's grip op zijn hand werd op zijn beurt iets losser.

Gedrieën liepen ze de trap van de veranda op naar de

voorkeur, en Emily ging hen voor naar binnen.

Chantelle bleef in de deuropening hangen, alsof ze er niet helemaal gerust op was dat ze op zo'n plek thuishoorde. Ze keek achterom naar Daniel ter aanmoediging. Hij glimlachte geruststellend en knikte. Aarzelend stapte Chantelle naar binnen en Emily voelde haar hart overslaan van emotie. Ze vocht om haar tranen tegen te houden.

Emily kreeg meteen de indruk dat Chantelle sprakeloos was van het huis waar ze zich nu in bevond. Ze staarde naar alles om haar heen, naar de grote, brede trap met gepolijste balustrades en crèmekleurige tapijt, naar de kroonluchter en de gigantische antieke receptiebalie die bij Rico vandaan kwam. Ze leek zelfs verstomd door de kunstwerken en foto's in de gang.

De enige vergelijking die bij Emily opkwam was met die van een kind dat voor het eerst het huis van de Kerstman binnenstapt.

Emily liet haar de woonkamer zien, en Chantelle snakte zachtjes naar adem toen haar oog op de piano viel.

“Je mag er best op spelen als je dat wilt,” moedigde Emily haar aan.

Dat liet Chantelle zich geen tweede keer zeggen. Ze ging rechtstreeks op de antieke piano in de nis van de erker af en begon op de toetsen te tingelen.

Emily glimlachte naar Daniel. “Ik vraag me af of we een toekomstig musicus in ons midden hebben.”

Daniel bekeek Chantelle haast met een blik van verwondering, alsof hij zich niet kon voorstellen dat ze daadwerkelijk bestond.

Emily vroeg zich af of hij eigenlijk ooit eerder contact met kinderen had gehad. Zijzelf had tal van keren op Bens nichtjes gepast, en wist er dus op z'n minst een beetje iets van af. Daniel zag er daarentegen uit alsof dit hem ver te boven ging.

Op dat moment stopte Chantelle met spelen. Het geluid van haar dissonante tonen had de honden erop geattendeerd dat er iemand thuis was gekomen, en ze begonnen vanuit de bijkeuken te blaffen.

“Hou je van honden?” vroeg Emily aan Chantelle. Ze had besloten dat ze hier het voortouw zou nemen.

Chantelle knikte enthousiast.

“Ik heb er twee,” vervolgde Emily. “Regen is de puppy, en Mogsy zijn moeder. Wil je ze ontmoeten?”

De grijns op Chantelle's gezicht werd breder.

Toen Emily haar de gang in leidde, voelde ze Daniels hand op haar arm.

“Is dat wel een goed idee?” vroeg hij zachtjes fluisterend toen ze naar de keuken liepen. “Ze zullen haar toch niet bang maken? Of bijten?”

“Welnee,” stelde Emily hem gerust.

“Maar je hoort zo vaak over honden die kinderen aanvallen,” mompelde hij.

Emily rolde met haar ogen. “Dit zijn Mogsy en Regen, weet je nog? De mafste, sufste honden van de hele wereld.”

Ze kwamen bij de keuken aan en Emily wees Chantelle de bijkeuken. Ze had de deur nog niet opengedaan of de honden

begonnen op te springen en naar hen te keffen. Daniel stond uiterst gespannen te kijken terwijl Regen rondjes om Chantelle rende, terwijl Mogsy aan haar truitje krabde en haar probeerde te likken. Maar Chantelle vond het helemaal het einde. Ze barstte los in gegiechel.

Daniel sperde zijn ogen open van verrassing. Emily wist intuïtief dat hij Chantelle hier voor de eerste keer zoveel vreugde ten toon zag spreiden.

“Volgens mij vinden ze je leuk,” zei Emily met een glimlach tegen Chantelle. “We kunnen ze wel mee naar buiten nemen, als je dat leuk vindt.”

Chantelle keek haar aan met grote blauwe ogen. Ze zag er dolgelukkig uit.

“Echt waar?” stamelde ze. “Mag dat?”

Emily knikte. “Absoluut.” Ze gaf Chantelle een paar hondenspeeltjes. “Ik hou wel een oogje op je van achter het raam.”

Ze opende de achterdeur die toegang gaf tot de achtertuin, en de honden sprongen naar buiten. Chantelle aarzelde even, alsof ze wat terughoudend was om alleen de deur uit te gaan en haar eerste stap naar zelfstandigheid te zetten. Maar uiteindelijk vond ze haar zelfvertrouwen, stapte naar buiten, en gooide een bal om de honden te laten apporteren.

Toen Emily terugliep naar de keuken, was Daniel net een verse pot koffie aan het zetten.

“Gaat het?” vroeg ze zachtjes.

Daniel knikte. “Ik ben dit niet gewend. Ik maak me er vooral verschrikkelijke zorgen over dat haar niets overkomt. Ik zou haar wel in een doosje willen stoppen.”

“Allicht,” antwoordde Emily. “Maar je moet haar wel wat vrijheid gunnen.”

Daniel zuchtte. “Hoe gaat dit jou toch allemaal zo gemakkelijk af?”

Emily haalde haar schouders op. “Ik denk helemaal niet dat het me zo gemakkelijk afgaat. Ik doe maar wat. Ze is hartstikke veilig daar, zolang we een oogje op haar houden.”

Ze leunde tegen de gootsteen en keek uit het grote raam naar de achtertuin, waar Chantelle aan het rondrennen was met de honden enthousiast achter haar aan. Maar terwijl Emily toekeek, werd ze plotseling getroffen door hoezeer Chantelle op Charlotte leek op die leeftijd. De overeenkomsten waren treffend, bijna griezelig. Door de aanblik kwam weer een van Emily's verloren herinneringen naar boven. Ze had dit soort spontaan opborrelende herinneringen regelmatig gekregen sinds ze naar het huis in Sunset Harbor was verhuisd, en hoewel de abrupte verschijningen in haar gedachten haar behoorlijk lieten schrikken, koesterde ze hen allemaal. Ze waren net puzzelstukjes. Elk stukje hielp haar een beeld op te bouwen van haar vader en van het leven dat ze voor zijn verdwijning hadden gedeeld.

In deze herinnering had Emily hoge koorts, misschien zelfs griep. Ze waren maar met zijn drieën, alweer, omdat haar moeder

niet naar Sunset Harbor wilde komen voor een lang weekend, en haar vader probeerde daarom zo goed hij kon voor haar te zorgen. Ze herinnerde zich dat een vriend van haar vader zijn honden had meegenomen en dat Charlotte met ze mocht spelen, maar Emily was te ziek en moest binnen blijven. Ze was zo overstuur dat ze de honden had gemist, dat haar vader haar naar het raam had getild – het keukenraam waar ze nu uit keek – zodat ze naar buiten kon kijken.

Emily trok zich terug van het raam en hapte naar adem. Ze merkte dat ze natte wangen had, dat ze had staan huilen toen ze Chantelle in Charlotte zag veranderen. Niet voor het eerst had Emily een sterk gevoel dat Charlotte's geest met haar communiceerde; dat ze op een of andere manier in Chantelle voortleefde en Emily een teken zond.

Op dat moment doemde Daniel achter haar op en sloeg zijn armen om haar heen. Hij was een welkome afleiding, en ze leunde haar hoofd achterover totdat het tegen zijn borst rustte.

“Wat is er?” vroeg hij zachtjes, met troostende stem.

Hij zag vast de tranen uit haar ogen rollen. Emily schudde haar hoofd. Ze wilde Daniel niet over haar flashback vertellen, of dat ze het gevoel had dat Charlotte's geest zich in Chantelle bevond; ze wist niet wat hij ervan zou vinden.

“Het was maar een herinnering,” zei ze.

Daniel hield haar stevig vast en wiegde haar heen en weer. Hij leek zo totaal anders om te gaan met Emily op deze rare momenten dan met Chantelle. Bij Emily wist hij waar hij aan

toe was, en ze kon zien hoeveel zelfverzekerder hij met haar was, vergeleken met zijn dochter. Ze had zo vaak op hem gesteund. Nu was het haar beurt om hem iemand te geven om op te steunen.

“Het is best overdonderend hè?” zei ze uiteindelijk terwijl ze zich naar hem omdraaide.

Daniel knikte met een gepijnigde gezichtsuitdrukking. “Ik weet niet eens waar ik moet beginnen. Ik moet haar in ieder geval op een school inschrijven. Het volgende semester begint woensdag. En dan moet ik kijken hoe we de slaappleatsen kunnen indelen.”

“Als je op die ligbank blijft slapen gaat je rug eraan,” stemde Emily in. Toen sloeg de inspiratie toe. “Kom hier wonen.”

Daniel aarzelde even. “Dat wil je niet echt. Je hebt zo veel aan je hoofd dat je ons er echt niet nog eens bij kan hebben.”

“Ik wil het wel,” hield Emily vol. “Ik wil dat Chantelle de ruimte heeft, en haar eigen kamer.”

“Dit is echt niet nodig,” zei Daniel, nog steeds terughoudend.

“En dan hoef je ook niet alleen te zijn. Ik ben er voor je. Het is zoveel slimmer dan dat jullie samen opgepakt in het koetshuis zitten.” Ze omklemde hem stevig.

“Maar je kan het je toch niet veroorloven om een gastenkamer op te geven, of wel soms?”

Emily glimlachte. “Weet je nog dat we het erover hadden om het koetshuis tot een aparte vakantiesuite te maken, losstaand van de B&B? Nou, is dit niet een perfect moment? Chantelle kan de kamer nemen naast de hoofdslaapkamer zodat ze dichtbij ons

is. Ze krijgt een eigen sleutel dus ze is veilig. Dan kan jij het koetshuis renoveren zodat het klaar is voor Thanksgiving. Ik durf te wedden dat het een enorme trekpleister wordt voor klanten.”

Daniel keek zorgelijk. Ze begreep niet precies waar zijn terughoudendheid op stoelde. Was het zo'n schrikbeeld met haar samen te moeten leven dat hij liever in het benauwde koetshuis zat?

Maar uiteindelijk knikte hij. “Je hebt gelijk. Het koetshuis is ongeschikt voor een kind.”

“Dus je trekt bij mij in?” zei Emily, haar wenkbrauwen opgetrokken van opwinding.

Daniel glimlachte. “We trekken bij je in.”

Emily gooide haar armen om hem heen en voelde zijn armen haar steviger omklemmen.

“Maar ik zweer wel dat ik op een of andere manier genoeg ga verdienen om ons te onderhouden,” zei Daniel.

“Daar denken we wel een andere keer over,” zei Emily. Ze was te overdonderd van geluk om over dit soort details na te denken. Het enige dat op dat moment telde was dat Daniel bij haar ging intrekken, en dat ze een kind hadden om van te houden en voor te zorgen. Ze gingen een gezin vormen, en Emily kon niet gelukkiger.

Toen voelde ze zijn warme adem terwijl hij in haar oor fluisterde. “Dank je. Vanuit het diepst van mijn ziel. Dank je.”

*

“Wat vind je ervan om hier je slaapkamer van te maken?”

vroeg Emily.

Ze stond met Chantelle in de deuropening van een van de mooiste kamers van de hele B&B. Daniel hing achter hen.

Emily keek toe terwijl Chantelle's gezicht zich plooidde in een uitdrukking van verbijstering. Toen liet Chantelle Emily's hand vallen en schreed langzaam de kamer in, behoedzaam stappend alsof ze niets wilde breken of verstoren. Ze liep naar het grote bed met schoon, scharlakenrood beddegoed en liet er vederlicht haar vingertoppen over glijden. Toen liep ze naar het raam en keek uit over de tuin en de oceaan die glinsterde boven de boomtoppen. Emily en Daniel hielden hun adem in terwijl het kleine meisje zich zorgvuldig door de kamer bewoog, voorzichtig een lamp oppakte en hem weer neerzette, en daarna in de lege kledingkasten keek.

“Wat vind je ervan?” vroeg Emily. “We kunnen de muren wel een andere kleur schilderen als je geen wit wilt. De gordijnen kunnen veranderd. Je kan je foto's aan de muur hangen.

Chantelle draaide zich om. “Ik vind het prachtig zoals het nu is. Mag ik echt een slaapkamer hebben?”

Emily voelde Daniel naast zich verstarren. Ze wist gelijk waar hij aan dacht: dat Chantelle, zes jaar oud, nog nooit eerder een eigen slaapkamer had gehad; dat het leven dat ze tot dusverre had geleid gekenmerkt werd door ontberingen en verwaarlozing.

“Dat mag je echt,” zei Emily met een vriendelijke glimlach. “Zullen we je spulletjes uitpakken? Dan begint het echt als je eigen kamer aan te voelen.”

Chantelle knikte en ze gingen allemaal mee haar spulletjes uit het koetshuis ophalen. Maar daar eenmaal aangekomen kwam Emily er tot haar verbijstering achter dat Chantelle slechts één zielige rugzak bij zich had.

“Waar zijn al haar spullen?” vroeg ze Daniel steeds toen ze terugkeerden naar het huis.

“Er is verder niks,” antwoordde Daniel. “Bijna niets in het huis van Sheila’s oom was van haar. Ik heb Sheila erover aan de tand gevoeld en ze zei dat ze het allemaal achter hadden moeten laten toen ze uit hun huis gezet werden.”

Emily snoof verholen. De gedachte aan al het verschrikkelijke dat Chantelle in haar korte leven had doorstaan was hartverscheurend. Wat ze meer dan wat dan ook wilde was dat het kleine meisje zich nu veilig kon voelen, dat ze de kans kreeg op te bloeien en het verleden achter zich kon laten. Emily hoopte dat Chantelle met liefde, geduld en stabiliteit van haar vreselijke start zou kunnen herstellen.

In Chantelle’s nieuwe kamer hing Emily de schamele kleding die ze bezat aan hangers in de kledingkast. Ze had net twee spijkerbroeken, vijf bloesjes en drie truien. Ze had niet eens genoeg sokken voor een hele week.

Chantelle hielp haar ondergoed in een van de laden van het dressoir te leggen. “Ik vind het zo fijn dat ik nu ouders heb,” zei Chantelle.

Emily ging op een hoekje van het bed zitten, gebrand op het aanmoedigen van Chantelle’s openhartigheid. “Ik vind het fijn

om zo'n lief meisje als jij te hebben om leuke dingen mee te doen.”

Chantelle bloosde. “Wil jij samen met mij dingen doen?”

“Natuurlijk!” zei Emily, enigszins verrast. “Ik kan bijna niet wachten tot ik je naar het strand mee kan nemen, met je te gaan varen, samen bordspelletjes en balspelletjes te doen.”

“Mijn mama wilde nooit met me spelen,” zei Chantelle met een klein, week stemmetje.

Emily voelde haar hart breken. “Het doet me verdriet dat te horen,” zei ze, en probeerde de pijn in haar hart niet in haar stem te laten doorklinken. “Maar nu kan je van alles spelen. Wat wil je graag doen?”

Chantelle haalde alleen maar haar schouders op, en Emily bedacht dat ze zo'n verstikkende opvoeding had gehad dat ze niet eens op een leuke activiteit kon komen.

“Waar is papa?” vroeg ze.

Emily keek over haar schouder en zag dat Daniel verdwenen was. Ook zij maakte zich zorgen.

“Hij is vast gewoon nog wat koffie gaan halen,” antwoordde Emily. “Hé, ik heb een idee. Waarom gaan we niet even de zolder op om teddyberen te zoeken voor je slaapkamer?”

Ze had zorgvuldig al haar en Charlotte's oud speelgoed, uit de kamer die afgesloten was na Charlotte's dood, ingepakt en opgeborgen. Chantelle was ongeveer even oud als zij waren geweest toen de kamer werd afgesloten, dus veel van het speelgoed zou nu net geschikt voor haar zijn.

Chantelle's gezicht lichtte op. "Heb jij teddyberen op zolder?"

Emily knikte. "En poppen. Ze zijn daar allemaal een picknick aan het houden, maar ik weet vrij zeker dat ze er graag een nieuwe gast bij willen. Kom maar, dan laat ik je zien waar het is."

Emily ging het meisje voor naar de derde verdieping, en toen de gang door. Ze trok de zolderladder naar beneden. Chantelle keek wat schuchter omhoog.

"Zal ik eerst gaan?" vroeg Emily. "Kan ik kijken of er geen spinnen zitten?"

Chantelle schudde haar hoofd. "Nee hoor. Ik ben niet bang voor spinnen." Ze klonk trots op zichzelf. Samen gingen ze de zolder op en Emily liet haar de doos vol oud speelgoed zien. "Je mag hiervan hebben wat je maar wilt," zei ze.

"Komt papa ook spelen?" vroeg Chantelle.

Emily wilde Daniel ook in de buurt. Ze wist niet zeker waar hij naartoe verdwenen was, of waarom. "Ik ga het hem even vragen. Kan ik je hier een tijdje alleen laten, als je toch niet bang bent voor spinnen?"

Chantelle knikte en Emily liet het meisje spelend achter. Ze liep de derde en tweede verdiepingen door op zoek naar Daniel, en toen naar de begane grond. Ze vond hem uiteindelijk in de keuken. Hij stond roerloos naast de koffiepot.

"Alles goed?" vroeg Emily.

Daniel schrok en keerde zich om. "Sorry. Ik kwam hier om koffie te halen en plotseling werd het me allemaal te veel." Hij keek naar Emily en fronste. "Ik weet niet hoe ik dit allemaal aan

moet pakken. Hoe ik een vader moet zijn. Het gaat mijn verstand te boven.”

Emily liep op hem af en wreef zachtjes over zijn arm. “We komen er samen wel uit.” “Ik word er al helemaal koud van als ik haar alleen al hoor praten. Was ik er maar voor haar geweest. Had ik haar maar beschermd tegen Sheila.”

Emily sloeg haar armen om Daniel. “Je kan niet steeds achteruit kijken en je druk maken over het verleden. Het enige dat we nu nog kunnen doen is zorgen dat we alles in ons vermogen aanwenden om haar te helpen. Het wordt fantastisch, echt waar. Je wordt een geweldige vader.”

Ze voelde Daniel nog steeds tegenstand bieden. Ze wilde hem zo vreselijk graag laten ontspannen, haar omhelzing doen aanvaarden en er troost uit putten, maar iets hield hem tegen.

“Ze begint al vragen te stellen,” zei hij. “Ze vroeg me waarom ik nooit verjaardagskaarten stuurde. Ik wist niet wat ik daarop moest zetten. Hoe ga je dat in godsnaam uitleggen aan een zesjarige zodat ze het begrijpt?”

“Ik denk dat we gewoon eerlijk moeten zijn,” zei Emily, “geheimzinnigheid lost niets op.”

Ze bedacht hoe toepasselijk haar woorden waren. Haar vader had zijn hele leven lang geheimen verborgen gehouden. Sinds haar komst had Emily alleen nog maar het topje van de ijsberg onthuld.

Op dat moment rende Chantelle de keuken in. Ze had een grote pluchen pandabeer in haar armen. Hij was bijna net zo

groot als zichzelf.

“Kijk, papa! Kijk dan!” zei ze, op Daniel af rennend.

Emily schrok zich rot. Ze was de beer niet tegengekomen bij het opruimen van Charlotte's oude slaapkamer. Hij moest al op zolder hebben gezeten. Hij was Charlotte's favoriet. Ze had hem Andy de Pandy genoemd. Een pijnscheut snelde door haar heen bij het weerzien. Ze vroeg zich af hoe Chantelle hem tussen al die dozen had kunnen vinden.

“Hoe heet je beer?” vroeg Daniel aan Chantelle. Hij hurkte voor haar neer zodat ze op gelijke hoogte waren.

“Andy Pandy,” grijnsde Chantelle.

Emily greep het keukenblad vast in een staat van verbijstering. Wederom had ze een sterk gevoel dat dit een teken was van Charlotte, een por om haar niet te vergeten; dat ze op hen neerkeek van boven.

“Hé, ik weet wat,” zei Daniel, haar dagdromen doorbrekend. “Denk jij dat Andy mee wil naar de parade?”

“Ja!” riep Chantelle.

Daniel keek Emily aan. “Wat vind jij ervan? Gaan we allemaal naar de Labor Day parade? Ons eerste familieuitje?”

Hen een familie horen noemen haalde Emily met een schok uit haar verdooving.

“Ja hoor,” zei ze. “Jazeker, dat zou ik geweldig vinden.”

HOOFDSTUK TWEE

De hoofdstraat stond vol met rijen mensen. Sommige wuifden met vlaggen, andere hielden ballonnen in de hand. Net als anders op nationale feestdagen liep Sunset Harbor in volle glorie uit om Labor Day te vieren. Het stadje was prachtig versierd. Er waren vlaggetjes en lichtjes tussen lantarenpalen en bomen gespannen, wimpels vastgebonden aan hekken, en er was een klein carnaval.

Ze liepen door de drukke straten en Emily hield Chantelle's hand stevig vast. Ze voelde aan dat het kleine meisje overweldigd was. Daarentegen zag ze wel iedere keer als ze naar haar keek een lach op Chantelle's gezicht. Haar geluk deed Emily's hart overstromen van blijdschap. Meer dan dat nog – een gevoel van sereniteit en tevredenheid. Ze wilde al een tijdje zelf kinderen, maar had toch niet beseft hoeveel plezier ze van Chantelle's aanwezigheid eigenlijk zou hebben.

Emily kon er daarentegen niet omheen dat Daniel er juist gespannen uitzag. Hij was op zijn hoede temidden van de drukke mensenmassa, als een havik die overal gevaar verwachtte. De rol van beschermer lag hem in ieder geval wel, alleen op het gebied van hechte familiebanden creëren wilde het nog niet zo vloten. Emily hoopte maar dat het opstartproblemen waren, en dat hij zich op den duur zou kunnen ontspannen en net zo'n plezier beleven aan het ouderschap als zijzelf. Hij moest papa leren worden, niet alleen vader.

Tussen de mensen zag Emily haar vriendin Cynthia Jones van de boekhandel in Sunset Harbor. Zoals altijd had Cynthia zich opgedoft voor de gelegenheid, in een blauwe glitterrok, een rode glitterbloes, en een witte glittercowboyhoed. Het geheel vormde een afzichtelijk contrast met haar geverfde oranje haar.

Bij het zien van Cynthia voelde Emily zich voor de eerste keer in lange tijd verrot. Nog geen paar weken geleden had ze de oudere vrouw om advies gevraagd toen zij en Daniel achter Chantelle's bestaan waren gekomen. Nu liep ze hand in hand met Daniel en zijn verrassingskind over straat gelukkig gezinnetje te spelen. Emily kon niet anders dan bang zijn voor haar oordeel.

Maar toen Cynthia ze allemaal in het oog kreeg, lachte ze breed en wuifde. Emily ontwaarde de goedkeuring in haar ogen.

“Chantelle, laat me je aan een vriendin van me voorstellen,” zei Emily.

Samen met Daniel bracht ze Chantelle naar Cynthia. De oudere vrouw omhelsde Emily gelijk.

“Ik wist wel dat het uiteindelijk allemaal goed zou komen,” fluisterde ze in Emily's oor met een stevige knuffel.

Emily omhelsde haar terug. Cynthia had haar zoveel steun en vriendschap geboden sinds haar komst naar Sunset Harbor acht maanden geleden. Ze voelde op dat moment een golf van dankbaarheid.

“Dit is Chantelle,” zei Emily toen ze uit de omhelzing kwamen.

Cynthia knielde neer zodat ze op ooghoogte van het meisje

zat. “Wat heerlijk om jou te ontmoeten, Chantelle. Ik denk dat je het heel leuk gaat hebben in Sunset Harbor.”

Chantelle werd verlegen en klemde zich vast aan Emily’s been. Emily kon niet anders dan het meisje over haar zachte blonde haar te aaien. Ze voelde een overweldigend moedergevoel in haar opkomen. Weer werd ze getroffen door hoe snel en direct ze van Chantelle was gaan houden. Ook merkte ze op dat dat omgekeerd ook het geval leek te zijn. Chantelle, die gisteravond nog aan Daniel vastkleefde, kleefde deze middag aan Emily.

Op dat moment kwam een jonge, magere man met warrig zout-en-peperhaar op hen af.

“Owen,” sprak Cynthia hem aan, “je kent Emily toch nog wel? Van de B&B?”

“Natuurlijk,” zei Emily. Ze stak haar hand naar hem uit. “Jij hebt nog mijn piano gestemd.”

Owen knikte. Hij leek een bedeesde man te zijn. “Hoe gaat het daar nu allemaal? Ik meen me te herinneren dat je nogal haast had om alles in orde te krijgen.”

“Klopt,” antwoordde Emily. “Twintig kamers in vierentwintig uur klaar krijgen, niet iets dat ik graag nog een keer wil doen! Maar bedankt voor het stemmen van de piano. Het klinkt nu prachtig.”

Owen glimlachte. “Ik ben blij het te horen. Ik vond het eerlijk gezegd heerlijk om aan zo’n antieke piano te werken. Ik zou hem graag weer een keertje bespelen.”

“Kom maar wanneer je wilt,” zei Emily. “Ik aas erop ooit een

huispianist in de B&B te hebben. Ik kan het op het moment alleen nog niet betalen.”

“Nou,” zei Owen, met zijn sympathieke, verlegen glimlach, “zal ik dan maar gratis komen spelen? Het kan voordelig voor me zijn om gezien te worden, en je doet me er een plezier mee.”

Emily was dolblij. “Wat geweldig!”

Ze wisselden telefoonnummers uit en ze wuifde Owen gedag. Emily was verrukt een pianist voor de herberg te hebben.

“Kom mee Chantelle,” zei Emily, opgetogen door haar ontmoeting met Owen. “We gaan naar het carnaval.”

Ze leidde het gezinnetje naar de tenten met traditionele spellen, een werpspel met kokosnoten, en een schietbaan.

“Waarom ga je niet kijken of je een speeltje voor Chantelle kan winnen?” stelde Emily aan Daniel voor.

Hij trok een soort verloren, hulpeloos gezicht, alsof hij zich geneerde dat hij daar zelf niet aan had gedacht.

“Prima,” zei hij met een ietwat geforceerde glimlach. “Moet je opletten.”

Emily tikte Chantelle op de schouders terwijl ze toekeken hoe Daniel de man in de schietkraam betaalde, en aanlegde met de luchtbuks. Met drie perfecte schoten raakte hij het doel. Chantelle sprong op en neer en klapte in haar handen.

“Vooruit,” moedigde Emily haar aan. “Ga maar een prijs uitkiezen.”

Chantelle rende naar het kraampje en koos de grootste pluuche teddybeer.

“Bedank je papa?” spoorde Emily haar aan.

Chantelle knuffelde de beer dicht tegen zich aan en staarde verlegen naar haar voetjes terwijl ze haar dankbaarheid mompelde. Daniel kreeg weer een strakke uitdrukking op zijn gezicht. Emily stak een hand naar hem uit en gaf hem een geruststellend kneepje in zijn arm, als om aan te geven dat hij prima bezig was. Ze maakte een notitie aan zichzelf om Daniel zo vaak mogelijk een hart onder de riem te steken, hem te belonen en troosten; hij had er duidelijk moeite mee.

Op dat moment kwamen ze Serena tegen.

“Oh mijn god!” riep Serena uit toen ze van Chantelle naar Daniel naar Emily keek. “Dit is....ZO geweldig.”

Emily had nog niet de kans gehad om anderen van Daniels terugkomst op de hoogte te stellen, laat staan van dat hij Chantelle met zich had meegebracht. Serena was één van de mensen die voor Emily hadden klaargestaan en haar hadden ondersteund tijdens de zware weken toen Daniel ervandoor was. Ze wist dat het voor haar jonge vriendin veel zou betekenen hen allen samen, gelukkig, en verenigd te zien.

Serena bukte zich om met Chantelle te praten. Ze had zo'n natuurlijke gave in de omgang met mensen dat Emily zag hoe Chantelle meteen door haar werd gegrepen.

“Wist je dat ze hier regenboogsuikerspinnen verkopen,” zei Serena. “Met glitters erin! Ga je met me mee eentje halen?”

Chantelle keek op naar Daniel en Emily. Beiden knikten ze dat het mocht. Toen ze Serena en Chantelle hand in hand naar de

suikerspinnenkraam zag lopen, voelde Emily opeens een intens verlies, bijna een soort rouw. Emily voelde haar afwezigheid al ondanks dat het meisje alleen maar naar de overkant van de straat was gelopen.

Op dat moment trok Daniel Emily dicht tegen zich aan, alsof hij behoefte had aan haar troost en bevestiging.

“Je doet het uitstekend,” zei ze tegen hem terwijl ze met haar hoofd tegen zijn schouder leunde.

“Zo voelt het niet,” antwoordde hij. Het voelt alsof er steeds gevaar dreigt.”

“Logisch,” stelde Emily hem gerust. “Je bent nu papa. Je hebt papa-instincten.”

Daniel lachte. “Zo, papa-instincten?” grapte hij. Voor het eerst sinds ze de herberg hadden verlaten klonk hij wat meer op zijn gemak. “Is dat een soort spidey sense?”

Emily knikte fanatiek. “Maar dan duizend keer beter.”

Ze vielen stil en keken naar Chantelle en Serena bij de suikerspinnenkraam. Emily voelde zich tevreden en onwaarschijnlijk gelukkig. Gelukkiger dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

Serena en Chantelle huppelden terug, en Chantelle’s gezicht was kleverig van de suiker.

“Moet je proeven, Emily!” riep ze, wijzend naar de glinsterende regenboogsuikerspin.

Emily nam een hapje, dolgelukkig dat het kleine meisje iets met haar wilde delen.

“Yum!” zei ze vrolijk, hoewel ze met moeite haar tranen in bedwang wist te houden.

“Wil papa ook wat?” stelde Emily voor. Het laatste dat ze wilde was Daniel zich buitengesloten voelde, ondanks dat een hap glitterregenboogsuikerspin ongetwijfeld wel het laatste was waar hij ooit trek in zou hebben.

Chantelle stak verlegen de suikerspin naar Daniel. Daniel opende zijn mond, opzettelijk overdreven groot, en maakte luide kauwgeluiden toen hij een nephapje van de suikerspin nam. Chantelle begon te giechelen. Het was voor het eerst dat Daniel zich wat had laten gaan en zich idioot had gedragen in Chantelle's bijzijn. Emily ving Daniels blik en trok haar wenkbrauwen op. Hij zond haar een triomfantelijke lach terug.

Toen de optocht begon, ging het gezin op het trottoir staan om de tractor's voorbij te zien komen. Heel Sunset Harbor was uitgelopen en Emily begroette vele vrienden. Ze vond het niet langer ongemakkelijk om met Daniel en Chantelle in het openbaar te verschijnen. Dit was wat zij wilde en als men daar een oordeel over had, dan was dat haar worst.

Maar net toen Emily op het toppunt van zelfvertrouwen zat, voelde ze een tik op haar schouder. Ze keerde zich om en voelde zich als overspoeld door ijswater. Achter haar stond Trevor Mann, zelfgenoegzaam en padderig.

Hij streek zijn snor glad. “Het verbaast me je hier te treffen, Emily,” zei hij. Emily kruiste haar armen over elkaar en zuchtte. Instinctief wist ze dat Trevor ging proberen haar een knauw toe te

bringen. “En waarom verbaast je dat, Trevor?” zei ze droogjes. “Alsjeblieft, zeg het me, ik moet het weten.”

Trevor grijnsde zijn scheve, afschuwelijke grijns. “Ik wilde je er alleen aan herinneren dat je uitstel van achterstallige belastingen bijna ten einde is. Je hebt tot Thanksgiving om ze te voldoen.”

“Daar ben ik mij van bewust,” antwoordde Emily kil, maar de herinnering was niet bepaald welkom. Emily had nog steeds geen flauw idee waar ze het geld vandaan moest halen om het af te betalen.

Ze keek toe hoe Trevor rechtsomkeerd maakte en verdween, Emily koud en angstig achterlatend

*

Chantelle was blijkbaar meteen voor Serena gevallen, dus nodigde Emily haar thuis uit voor het avondeten. Emily besloot een gigantisch maal fajitas te maken. Ze wilde dat Chantelle zich veilig en geliefd voelde, gestimuleerd werd door activiteiten en gevoed met goed eten. Dus terwijl Serena en Chantelle in de woonkamer samen op de piano speelden, kookten Daniel en Emily allerlei lekkers in de keuken.

“Ik weet niet of ze zelfs maar de helft van deze dingen ooit heeft geproefd,” zei Daniel terwijl hij wat zelfgemaakte salsa in elkaar draaide. “Tomaten. Avocado. Het is vast allemaal nieuw voor haar.”

“At ze thuis niet gezond?” vroeg Emily. Maar ze wist het antwoord daarop wel. Natuurlijk niet. Haar moeder kon niet eens

een dak boven haar hoofd houden, of zich genoeg onderbroeken voor een week veroorloven; de kans dat ze Chantelle fatsoenlijk te eten had gegeven was vrijwel nihil.

“Het was daar vooral chips en koekjes,” antwoordde Daniel met opeengeklemd kaken. “Geen enkele routine. Eet maar wanneer je honger hebt.”

Emily zag hoeveel pijn hij torstte door de manier waarop zijn schouders ineengekrompen waren, en door zijn woeste stampen van de avocados tot guacamole.

Emily liep op hem af en streek zachtjes met haar handen over zijn armen, zolang tot de spanning erin uit zijn spieren begon te verdwijnen.

“Ze heeft ons nu,” troostte Emily hem. “Ze is schoon. Ze krijgt goed eten. Ze is veilig. Oké?”

Daniel knikte. “Het voelt gewoon alsof we zoveel moeten goedmaken. Kunnen we nu echt alles wissen dat ze heeft doorstaan in die tijd dat ik er niet voor haar was?”

Emily’s hart zonk. Voelde Daniel zich nu echt verantwoordelijk voor jaren waar hij geen controle over had gehad? Voor al die maanden, weken, dagen dat hij niet van Chantelle had kunnen houden en voor haar zorgen?

“Ja, dat kunnen we,” zei Emily streng. “Dat kan jij.”

Daniel zuchtte en Emily wist dat hij er niet helemaal van overtuigd was, dat haar woorden het ene oor in en het andere uitgingen. Het zou nog wel even duren voordat hij zich verzoend had met zijn afwezigheid aan het begin van Chantelle’s leven.

Emily hoopte maar dat er geen verwijdering zou ontstaan tussen hem en het meisje als gevolg van zijn sikkeneurigheid.

Het diner was klaar dus gingen ze met z'n allen naar de eetkamer om te eten. Chantelle zag er miniscuul uit aan de enorme, antieke, donkere eikenhouten tafel. Haar ellebogen konden nog maar net op het tafelblad rusten. De kamer was niet bepaald ontworpen met het oog op kinderen.

“Ik haal wel een kussentje voor haar,” zei Serena lachend.

Op dat moment bemerkte Emily dat Chantelle zat te huilen.

“Rustig maar lieverd,” zei ze troostend. “Ik weet wel dat je te laag zit, maar Serena gaat een kussentje halen en dan zit je net zo hoog als een prinsesje.”

Chantelle schudde haar hoofd. Dat was niet waar ze overstuur van was geworden, maar met haar huidige woordenschat kon ze het nog niet goed uitdrukken.

“Is het het eten?” vroeg Daniel zorgelijk. “Te heet? Te veel? Je hoeft niet alles op. Of überhaupt iets. We kunnen ook afhaalen bestellen.” Hij keerde zich tot Emily en zijn woorden stroomden er smartelijk uit. “Waarom hebben we toch geen afhaalen besteld?”

Emily trok haar wenkbrauwen op om hem aan te manen even te chillen, en geen onnodige emoties aan de situatie toe te voegen. Toen duwde ze haar stoel achteruit, ging staan, liep naar Chantelle en knielde naast haar.

“Chantelle, je kan het gewoon tegen ons zeggen,” zei ze zo voorzichtig mogelijk. “Tegen mij en je papa. We zijn hier voor

je en we worden heus niet boos.”

Chantelle leunde tegen Emily aan en fluisterde. Haar stem was zo zacht dat ze bijna onhoorbaar was. Maar Emily kon het nog net horen, en toen het begon te dagen sloeg de emotie er bij haar in.

“Ze zegt dat het tranen van blijdschap zijn,” berichtte Emily aan Daniel.

Ze zag de zucht van opluchting die uit Daniels borst ontsnapte, en de glans van tranen in zijn ogen.

*

Later die avond werd het tijd voor Emily en Daniel om Chantelle in bed te stoppen.

“Emily moet het doen,” verzocht Chantelle. Ze pakte Emily bij de hand.

Emily en Daniel wisselden een korte blik uit. Aan de manier waarop hij zijn schouders ophaalde kon Emily zien dat het hem teleurstelde om buitengesloten te worden.

“Zeg papa dan maar gedag,” spoorde Emily aan.

Chantelle rende naar hem toe en gaf hem een snelle zoen op de wang. Ze keerde toen naar Emily terug, bij wie ze zich duidelijk meer op haar gemak voelde.

Van alle moedertaken die Emily de laatste vierentwintig uur had moeten uitvoeren, was dit wel de meest angstaanjagende. Ze stopte het kleine meisje in, in het grote hemelbed in de kamer naast de hoofdslaapkamer, met haar teddybeer van de parade aan de ene kant en Andy Pandy aan de andere kant.

“Wil je een verhaaltje horen?” vroeg Emily Chantelle. Haar vader had haar ’s avonds altijd voorgelezen; die magie wilde ze voor Chantelle recreëren.

Het meisje knikte. Haar slaperige oogjes begonnen al dicht te vallen.

Emily rende naar de bibliotheek beneden en vond haar oude exemplaar van Alice in Wonderland. Als kind was het een van haar lievelingsboeken geweest. Ze was verrukt geweest toen ze haar oude, stoffige exemplaar in het huis had gevonden toen ze er voor het eerst aankwam. De wetenschap dat ze het boek nieuw leven kon inblazen en het plezier dat in de pagina’s lag aan een ander kon overdragen maakte haar blij.

Ze bracht het boek naar boven en zette zich in een stoel naast het bed, net zoals haar vader dat altijd deed. Tijdens het lezen voelde Emily herinneringen in zich rondtollen. Haar eigen stem smolt tot die van haar vader bij haar reis terug in de tijd.

Ze lag ingestopt in bed, de dekens tot aan haar oksels opgetrokken. Kaarslicht verlichtte de kamer. Ze kon de balustrade van de mezzanine voor haar zien, en realiseerde zich dat ze zich in de grote kamer bevond achterin het huis, de kamer die zij met Charlotte deelde. Ze vocht om wakker te blijven, om te blijven luisteren naar het prachtige verhaal dat haar vader voorlas, maar haar oogleden werden zwaar en begonnen dicht te vallen. Even later werd ze zich bewust van het haar omhullende duister, en het geluid van de voetstappen van haar vader die de ladder van de mezzanine af klom en naar de deur liep. Het licht

stroomde uit de hal toen hij de deur opende. Toen sprak een stem: “slapen ze al?” Emily vroeg zich af wiens stem dat was. Ze herkende het niet. Het kon niet de stem van haar moeder zijn, want die was in New York achtergebleven. Maar voordat ze de kans kreeg om het te overdenken, viel ze in slaap.

Met een schok kwam Emily terug in het heden. De kamer was nu donker, zacht beschenen door het licht van de volle maan buiten. Over haar knieën lag een deken. Ze moest in slaap zijn gevallen tijdens het lezen, waarop Daniel hem over haar had gedrapeerd.

In het bed naast haar snurkte Chantelle zachtjes. Emily stond op, met pijn in haar lichaam van het lange zitten in de stoel. Ze moet nu serieus een keer in een echt bed in slaap gaan vallen!

Ze liep naar de deur en vroeg zich af hoe dat zat met die herinnering, en met die mysterieuze stem die ze tegen haar vader had horen praten. Vanaf het moment dat ze in het huis was aangekomen, had Emily gewerkt aan het ontrafelen van het mysterie van haar vaders verdwijning. Maar nu Chantelle er was, werden haar gedachten door andere dingen in beslag genomen. Ze wilde vooruit kijken en toekomstplannen maken, niet achteruit kijken naar een verleden dat nu toch al weg was.

Ze sloot Chantelle's deur achter haar en liep de gang op. Emily vroeg zich af wat haar nieuwe leven voor haar in petto had, en hoe het eruit zou zien nu ze een gezin had. Ze had zichzelf verrast met het plezier waarmee ze de dag had beleefd, met hoe tevreden ze zich erbij had gevoeld, en hoe voldaan. Elk van die kleine

momentjes waarop Chantelle troost bij haar had gezocht voelde als een overwinning. Haar enige zorg was Daniel. Het kwam hem niet aanwaaien. Hij had meer tijd nodig.

Net toen ze dit aan het overdenken was, kwam ze langs het grote raam bovenaan de trap. Buiten was het stikdonker, de maan scheen wit en de sterren fonkelden. Er was niet veel licht om uit te kunnen kijken, maar genoeg voor Emily om Daniel te ontwaren naast zijn motorfiets. Emily keek, en haar plezier werd meteen omgezet in ellende toen hij zijn helm opdeed, op zijn motor ging zitten, en met een vaart de oprijlaan, en het zicht uit reed.

HOOFDSTUK DRIE

Emily stond op de veranda en wachtte vol zorgen op Daniels terugkomst. Handenwringend liet ze de vreselijkste angsten door haar hoofd spoken. Daniel had beloofd dat hij dit niet meer zou doen, zomaar weggrijden op zijn motorfiets zonder iets tegen haar te zeggen. Betekende het breken van die belofte nu dat hij ze in de steek liet? Was zijn dag met Chantelle zo zwaar voor hem geweest dat hij had besloten haar achter te laten bij Emily? Ze wilde zulke vreselijke gedachten niet denken, ze wilde hem vertrouwen, maar het was niet de eerste keer dat hij haar teleurgesteld had.

Emily hield zich vast aan het deurkozijn om zichzelf overeind te houden. Ze ademde met korte stoten. Toen Daniel net terug was gekomen had ze het gevoeld alsof een soldaat terugkeerde uit de oorlog. En nu, terwijl Emily hem opwachtte met een steeds zwaarder wordende steen in haar maag, was het alsof ze weer op diezelfde soldaat stond te wachten.

Op dat moment hoorde ze in de verte het geluid van de motor. Ze spande zich in om het goed te kunnen horen, en de hoop bloeide in haar op. Het geluid werd steeds sterker tot ze er stellig van was dat het inderdaad Daniel was die weer thuiskwam. Ze kneep haar ogen dicht van opluchting, en liet haar ingehouden adem los.

De motor kwam de hoek om en reed naar haar toe over de

oprijlaan. De koplampen van de motor beschenen haar en deden haar de ogen samenknijpen. Toen stopte het. De motor ging uit en stilte daalde over hen neer.

Emily vloog de trap af terwijl Daniel zijn helm afdeed. “Je bent wakker,” zei hij met een glimlach. “Ik wist niet zeker of je gewoon door zou slapen.” Zijn glimlach verdween toen hij Emily’s gezichtsuitdrukking ontwaarde.

“Eikel,” blafte ze. “Waar was je nou?”

Daniel fronste. “Ik ging even tanken. Ik ben net vijftien minuten weggeweest.”

“Dit kan echt niet,” schreeuwde Emily. “Zomaar de hort op gaan. Ik had geen idee waar je was.”

“Sorry,” stamelde Daniel. “Je was in slaap gevallen. Ik dacht, ik ga even snel tanken.”

Emily ademde diep in en probeerde zichzelf te kalmeren. Ze voelde Daniels armen over haar schouders sluiten.

“Je kan niet verdwijnen,” pufte Emily. “Hoor je dat?”

“Oké,” zei hij tegen haar haarkruin. “Ik hoor het. Het spijt me.”

Zo bleven ze lange, lange tijd staan, omarmd onder de maan en de sterren.

“Ik laat je niet in de steek Emily,” zei Daniel uiteindelijk. “Je moet me vertrouwen.”

“Dat maak je me niet altijd gemakkelijk,” antwoordde Emily. Ze ontvouwde zich uit zijn omhelzing.

“Dat is waar,” stemde Daniel in. “Maar ik ga nergens heen. Ik

ben net bij je ingetrokken, weet je nog?”

Emily knikte. Het was een bewijs dat hij ervoor ging, maar toch stelde het haar niet helemaal gerust.

Daniel ging verder. “En terwijl ik daar zo reed zat ik na te denken over het koetshuis, en hoe we het tot een zelfvoorzienend vakantiehuis kunnen maken, zoals je dat wilt. Ik neem het werk zelf op me, als dank voor alles wat je voor mij en Chantelle hebt gedaan.”

Emily voelde zichzelf weer warm worden, en de misère die zich had opgestapeld begon eindelijk te verdwijnen.

“Je kan hier een behoorlijk inkomen uit halen,” voegde Daniel toe. “En wanneer Chantelle een puber is kunnen we haar het laten gebruiken, dan heeft ze haar eigen ruimte zonder haar saaië ma en pa.”

Zijn woorden raakten Emily diep. Daniel was niet in staat geweest hun relatie verder te denken dan een paar maanden tegelijk. Nu had hij het over tientallen jaren. Hij noemde haar de “ma”. Voor het eerst zag hij ze daadwerkelijk als een eenheid, als twee helften van een team.

Maar toen Daniel en Emily die nacht in elkaars armen in bed lagen, doemden er weer vlagen van Emily's angsten op. Daniels ongein met die motor had haar langlopende verlatingsangst weer aangewakkerd. Nog maar een paar weken geleden was ze een leven zonder Daniel aan het plannen. En nu plotseling leek hij aan haar verknocht. Kon hij die overstap echt maken? Zo geruisloos, zo snel? En was het omdat hij besepte hoe belangrijk hun

relatie voor hem was? Of had hij geen andere keuze, vanwege Chantelle?

*

De volgende ochtend werd Emily vroeg wakker; schokte zichzelf haast uit haar slaap. Toen ze zich realiseerde dat Daniel naast haar in bed lag ontspande ze en viel diep uitademend terug op het kussen. Het zou eigenlijk niet moeten dat ze zich zo opgelucht voelde dat Daniel nog naast haar lag. Ze zou zich eigenlijk gewoon tevreden moeten voelen.

Ze staaarde naar Daniels slapend gezicht, en voelde de druk wegsmelten. Het voelde zo goed om hem hier te hebben, terug bij haar, allemaal samen. Ze had niet zo aan hem moeten twijfelen toen hij had gezegd dat hij terug zou komen bij haar. En ze had zich niet zo moeten aanstellen met dat motorritje gisteravond.

Daniel was nog altijd in diepe slaap en Emily besloot hem met rust te laten. Hij was vast uitgeput van de lange reis en alle emoties, en moest al die gemiste slaap inhalen. Ze wist wel zeker dat ze Chantelle zelf kon aankleden en ontbijt geven. Daarna zou ze het meisje de kippen laten zien, en konden ze samen de honden op het strand uitlaten.

Het vooruitzicht maakte haar opgetogen en Emily douchte snel en kleepte zich aan. Toen ze klaar was voor de dag verliet ze de slaapkamer en de nog altijd snurkende Daniel, en opende de deur van de aangrenzende kamer. Tot haar ontsteltenis was Chantelle's bed leeg.

Emily voelde zich misselijk worden. Waar kon het kleine

meisje zijn?

Panisch bladerde ze in haar hoofd door een heel scala van scenario's: Chantelle had de deur naar de overloop gevonden en was van het dak gevallen; ze had één van de verlaten, aftandse schuren achter het huis gevonden en was verpletterd door vallend puin; ze had het pad richting de kust gevolgd en was meegesleurd door de zee. Maar voordat Emily de gelegenheid had gehad om Daniels naam te brullen, hoorde ze gelach van buiten komen.

Emily snelde zich naar het raam en trok de gordijnen open. Daar in de achtertuin was Chantelle. Ze speelde met Mogsy en Regen, en lachte en gierde wanneer de honden tegen haar opsprongen en opgewonden rondjes om haar renden. Chantelle droeg nog steeds het grote t-shirt dat Emily haar voor in bed had gegeven. Aan haar voeten droeg ze helemaal niets.

Emily rende de deur uit en de trap af. Ze wilde Chantelle niet bangmaken maar ze vond het ook niet zo'n geweldig idee om het kleine meisje zonder toezicht en half gekleed buiten te laten spelen. Ze vond Sunset Harbor dan wel een veilige buurt, maar ze was zelf wel in New York City opgegroeid en zou altijd benauwd blijven over de vreselijke dingen die mensen elkaar aan konden doen. Leunend uit de achterdeur riep Emily naar Chantelle. Het meisje keek op en grijnsde breed. Haar voetjes waren groen van het rondrennen in dauwig gras.

“Kom naar binnen lieverd,” riep Emily. “Pannenkoekentijd.”

“Ik wil spelen!” antwoordde Chantelle.

“Straks,” zei Emily, en ze probeerde kalm en vriendelijk te

blijven klinken. “Eerst moet je wat ontbijten. Als je daarna aangekleed bent kunnen we de honden naar het strand brengen en daar gaan spelen. Wat vind je daarvan?”

Chantelle fronste naar Emily en haar gezicht begon rood aan te lopen. Dit was de eerste keer dat Emily een idee begon te krijgen van de problemen waaraan Chantelle blootgesteld was geweest. In haar donkere gezichtje zag ze woede en bitterheid. Ze wist dat het niet naar haar gericht was, maar naar deze vreselijke wereld, de vreselijke mensen die ze gekend had en de vreselijke ervaringen die ze ellendig genoeg had moeten doorstaan. Het kwam waarschijnlijk nu pas allemaal naar boven omdat Emily en Daniel een veilige haven waren, waar Chantelle die kant van zichzelf kon verkennen zonder angst voor vergelding.

Ineens gooide Chantelle haar hoofd naar achteren en begon luid te brullen. Emily haalde diep adem. Ze moest meteen denken aan de duizenden moeders die ze ooit had zien omgaan met een woedeaanval van een kind, de vermoeide gezichtsuitdrukkingen, de schaamte vermengd met woede. Maar ze wist dat als ze Chantelle's vertrouwen wilde, en haar gelukkig en goed aangepast wilde laten opgroeien, ze niet in woede kon uitbarsten.

Ze liep de tuin in en pakte Chantelle bij de hand. “Kom maar lieverd,” zei ze, alsof Chantelle's gierende uitlaten haar oren niet lieten springen.

Juist toen zag Emily iemand de oprijlaan oplopen. Trevor. Natuurlijk. Typisch dat hij nu net dit moment zou uitkiezen om haar het leven zuur te komen maken.

“Wat moet je, Trevor?” siste Emily, zonder enige schroom om tegenover hem wel in woede uit te barsten.

“Wat denk je zelf?” mompelde Trevor. “Het is nog geen zeven uur ’s ochtends en dit kind maakt herrie in de tuin. Ze verstoort mijn recht op rust.”

Chantelle viel onmiddellijk stil. Ze stak haar hand uit en greep die van Emily, als een soort verontschuldiging dat ze haar in de problemen had gebracht.

“We werken er nog aan,” zuchtte Emily, verrast door hoe weinig Trevors onzinnigheden haar deze dagen konden schelen. “En Chantelle gaat vanaf morgen naar school dus het zal niet meer voorkomen.”

“En het weekend dan,” sneerde Trevor.

“We zorgen ervoor dat we je niet meer voor zevenen wakker maken,” zuchtte Emily. “Toch, Chantelle?”

Maar toen ze naar het kleine meisje keek, zag ze dat er tranen over haar gezichtje stroomden en dat ze rilde van angst. Haar zo overstuur te zien deed iets losbarsten in Emily, een moedergevoel om haar kind te verdedigen.

Ze kwam op Trevor af, plotseling woest, en voelde de hitte naar haar wangen stijgen. “Weet je wat Trevor? Chantelle mag lekker in haar tuin spelen wanneer ze dat verdomme maar wil. Mijn huis, mijn kind, mijn regels.”

Trevor had niet helemaal terug van die uitbarsting. Maar hij herstelde zich snel, en zijn uitdrukking vormde zich weer tot zijn gebruikelijke sneer. “Maar ze is jouw kind helemaal niet, toch?”

“Ze valt onder MIJN zorg,” riep Emily. “Ik ben haar verzorger en ik zal wat dan ook doen om haar tegen walgelijke ventjes als jij te beschermen.”

Voor de allereerste keer zag Trevor er vernederd uit. Emily was niet langer bereid naar zijn praatjes te luisteren, dus greep ze Chantelle om diens middel en trok haar haar armen in. Het meisje trilde zo verschrikkelijk dat Emily er zielepijn van kreeg. Ze had al zoveel meegemaakt in haar korte leventje, en het laatste waar ze op zat te wachten was wel de afgrijselijkheid die Trevor Mann was.

Emily droeg Chantelle naar binnen en smet de deur dicht. Ze had nog nooit zo'n fenomenale explosie van emotie gevoeld, van een verlangen om het meisje aan haar toevertrouwd, liefde en bescherming te bieden.

“Het spijt me!” riep Chantelle zogauw ze weer binnen waren. Ze omklemde Emily zo stevig dat Emily dacht dat haar nek zou breken.

“Chantelle, het geeft niet,” zei Emily zalvend. “Trevor wordt overal boos over. En je wist toch niet dat je hem wakker zou maken. Maar vraag in het vervolg eerst toestemming voordat je weer naar buiten gaat, goed? Kunnen we dat afspreken?”

De manier waarop Chantelle knikte leek aan te geven dat ze wanhopig weer in de gratie wilde komen bij Emily.

“Van mama moest ik altijd buiten spelen,” zei Chantelle door haar tranen heen. “Ik mocht van haar nooit in haar weg staan.”

Emily voelde een steek door haar hart. Het arme kind moest

totaal perplex zijn geweest toen ze van Emily naar binnen moest komen. Ze voelde zich er schuldig over dat ze haar gemengde signalen had gestuurd.

“Nou, Daniel en ik willen anders de hele tijd met jou spelen,” zei Emily. “Goed?”

Chantelle knikte. Haar tranen droogden uiteindelijk en Emily plaatste het meisje weer op de grond. Emily bracht haar naar de keuken, juist toen Daniel binnenkwam. “Wat is er aan hand?” zei hij. “Ik hoorde huilen. Heb je jezelf bezeerd, Chantelle?”

Het meisje schudde haar hoofd.

“Ik vertelde Chantelle net dat jij en ik lekker met haar willen spelen wanneer ze naar buiten gaat, dus dat ze dan een van ons moet roepen om met haar mee te gaan,” zei Emily. Met een blik gaf ze Daniel aan dat hij er niet verder op in moest gaan.

Hij leek het te begrijpen, en knikte. “Nou, ik ben blij dat iedereen nu weer blij is,” zei hij. “Zal ik ontbijt maken?”

Chantelle knikte enthousiast en zij en Emily gingen aan tafel om op het ontbijt te wachten.

“En,” zei Daniel toen hij even later ging zitten met een stapeltje pannenkoeken. “Wat zullen we vandaag doen als de school toch pas morgen begint?”

Emily weifelde. Aan zijn enigszins paniekerige houding te zien wist Daniel zich duidelijk geen raad. Geen van beiden hadden ze ooit voor een kind moeten zorgen, en ze voelden allebei de druk om het Chantelle zoveel mogelijk naar de zin te maken, om iets goed te maken van de vreselijke start die ze had

gehad.

“Ik denk dat Chantelle graag ergens met de honden heen wil,” zei Emily. Ze keek naar het meisje ter bevestiging.

Chantelle knikte.

“Ik heb een ideetje,” zei Daniel. “Waren Jason en Vanessa niet gisteren met baby Katy appels aan het plukken in de Fall Farm? Wat dacht je daarvan?”

“Ik ben nog nooit op een boerderij geweest!” zei Chantelle ademloos. “Hebben ze daar dieren? Ik hou van dieren! Mijn lievelingsdieren zijn varkens. Hebben ze daar varkens?”

Emily sperde haar ogen open. Ze had Chantelle nog niet eerder zoveel woorden achter elkaar horen uitspreken. Het idee dat ze tijd met dieren zou gaan doorbrengen bracht haar uit haar schulp.

“Ze hebben een kinderboerderij,” zei Emily. “Met konijnen en cavia’s.”

“Konijnen!” riep Chantelle uit. “Konijnen zijn mijn nog veel lievelingester lievelingsdieren!”

“Nou,” zei Daniel met een grijns. “Het ziet er naaruit dat we vandaag naar Fall Farm gaan.”

*

De hele rit naar Fall Farm keften Mogsy en Regen opgewonden. Emily en Daniel brachten ze zelden ergens anders dan naar het strand of naar het park voor een wandeling, dus ze begrepen wel dat er iets spannends te gebeuren stond. Maar zelfs hun enthousiasme viel in het niets bij Chantelle’s gelukzaligheid.

Ze keek de hele rit met grote ogen het raam uit, naar de mooie straten met bomen aan weerszijden, naar de blaadjes die net van groen naar oranje begonnen te kleuren. Emily genoot ervan het meisje zo vol verwondering om haar heen te zien kijken. Het was hartverwarmend te beseffen dat ze haar hadden weggehaald uit een ellendige situatie, haar van haar vreselijke leven hadden gered, en haar nu konden laten zien hoe mooi de wereld echt kon zijn.

Daniel reed de parkeerplaats van Fall Farm op, meer een modderig veldje dan wat anders. Ondanks het vroege uur stonden er al behoorlijk wat auto's; iedere ouder in Sunset Harbor en omstreken moest hebben besloten dat appels plukken het laatste was dat ze met hun kinderen gingen doen voor de school begon.

Toen Daniel geparkeerd was, deed Chantelle vliegensvlug haar veiligheidsriem af en greep naar het handvat van het portier.

“Even wachten,” zei Daniel. “We moeten de honden eerst nog aanlijnen, anders gaan ze er met de noorderzon vandoor.”

“Sorry,” zei Chantelle, met gebogen hoofd van schaamte.

Daniel keek smekend naar Emily. Emily schudde alleen haar hoofd, en sprak hem in stilte aan er geen ophef van te maken. Er was niets dat ze konden zeggen waar het meisje van zou opvrolijken. Alleen met liefde, tijd en geduld konden ze Chantelle aanleren om zich niet zo voor zichzelf te schamen. Ze had te doen met Daniel die dit soort situaties niet intuïtief leek aan te voelen. Hij zag er soms zo verloren uit, terwijl Emily zich bij het moederschap juist als een vis in het water voelde.

Emily lijnde de honden aan en iedereen tuimelde de auto uit. Er hingen wel meer gezinnen rond. Kinderen lachten en speelden en renden rondjes om hun ouders. Ze slenterden richting de ingang van Fall Farm, omgeven door andere kwetterende gezinnen, en Emily beseftte zich in een onwerkelijk moment hoezeer haar leven het afgelopen jaar veranderd was. Eerst een drukbezette marketing assistent in New York, nu een herbergbezittende min-of-meer-mama in Maine. Zeven lange jaren had ze zitten wachten op een ring van Ben, nu had ze, naar wat ze begon te denken, de beste relatie die ze ooit had gehad.

“Kom dan, Emily!” riep Chantelle.

Emily keek op, opgeschrikt uit haar mijmeringen, en zag Chantelle en Daniel bij de kiosk wachten op hun mandje voor het appelplukken. Chantelle trok aan Daniels hand, precies zoals Regen dat deed met zijn lijntje. Daniel lachte en straalde zoals Emily nog niet eerder had gezien. Hij was duidelijk dolblij om hier met Chantelle te zijn, als gezin.

Emily rende naar hen toe en nam Chantelle's andere uitgestoken hand aan. Ze kwamen aan bij de kiosk en pakte hun mandje, en gingen toen de boomgaard in.

“Laten we op zoek gaan naar de sappigste, roodste appeltjes,” fluisterde Emily Chantelle gedreven toe. “Ik durf te wedden dat ze vooral achterin het veldje zitten.”

Chantelle knikte met grote ogen, gedreven door Emily's samenzweerderige toon.

Emily keek Daniel aan. Hij lachte breed terug, met een zweem

van trots in zijn ogen. Emily kon alleen maar blozen.

Ze vulden hun mandjes met sappige appels, en Emily realiseerde zich dat ze in geen jaren zo'n lol had gehad. Ook Daniel lachte als een opgewonden kind. Hij stoof heen en weer, greep Chantelle vast en draaide haar rond, tilde haar op zijn schouders zodat ze bij de hoogste takken kon. Emily was niet bekend met deze malle kant van Daniel. Het was prachtig om te zien.

“Leuk is dit hè?” zei Daniel buiten adem terwijl hij naar Emily snelde.

“Volgens mij heb ik niet zoveel lol gehad sinds ik een kind was,” antwoordde Emily.

“Ik ook niet,” zei Daniel.

Emily voelde zich tintelen van geluk. Op een of andere manier bleek Chantelle's aanwezigheid de genezing van de wonden geslagen door hun eigen traumatische levens.

*

Na afloop van het appelplukken besloot Emily dat Chantelle wat nieuwe kleren moest hebben. Het meisje kon niet iedere avond in Daniels hemden blijven slapen, zeker niet nu het kouder begon te worden. Ze moest pyjama's hebben, en ondergoed, een jas en handschoenen, en schoolkleding. Het rugzakje dat ze met zich had meegebracht was zo klein, met zo weinig spulletjes erin, dat Emily haar eigenlijk een hele nieuwe collectie kleding zou moeten aanschaffen.

“Alleen meisjes mogen mee,” zei Chantelle toen ze bij de auto

kwamen.

Emily wist dat Daniel zich gekrenkt zou voelen door die opmerking, helemaal omdat ze het zo leuk hadden gehad op de boerderij. Het zou verbijsterend en pijnlijk voor hem zijn dat Chantelle hem nu buitensloot. En hoewel Emily kon zien dat hij graag in dit knusse moment had willen delen, wilde hij tegelijkertijd ook niet tegen Chantelle's wensen ingaan en het meisje dwingen tot iets dat ze eigenlijk niet wilde.

Emily keek Chantelle aan en greep haar hand stevig vast. "Jouw papa is niet erg modebewust hè?" zei ze, in een poging de situatie wat minder serieus te maken.

Chantelle giechelde.

"Dan laat ik jullie dus maar aan jullie meidendag," zei Daniel, met een berustende zucht.

"Je krijgt een modeshow van ons zogauw we weer thuis zijn," zei Emily, in een poging hem wat op te vrolijken door hem erbij te laten horen.

Emily en Chantelle zwaaiden Daniel en de honden gedag, en slenterden de straat van Sunset Harbor op. Er waren niet veel winkels voor kinderkleding in de stad, maar Emily kende wel een goede in een zijstraatje die vintage kleding en ook wat kinderkleding verkocht. Ze zag Chantelle al helemaal voor zich, snoezig in een victoriaanse houtje-touwtje jas, maar ze was er niet zeker op dat Chantelle Emily's stijl niet te ouderwets zou vinden. Emily had geen idee wat kinderen dezer dagen droegen.

Ze sloegen de zijstraat in en Emily bracht Chantelle naar de

vintage kledingwinkel.

“Als je de kleren die ik voor je uitkies niet mooi vindt, moet je het gewoon maar zeggen,” zei Emily tegen haar. “Ik wil niet dat je iets draagt dat niet lekker zit of dat je niet mooi vindt.”

Emily wilde niet dat Chantelle buitengesloten zou worden door de schoolkinderen. Ze had al een achterstand door de verwaarlozing van haar kindertijd; het laatste dat Emily nu wilde was dat ze buitengesloten zou worden doordat ze rare kleren aanhad!

“Ooh Chantelle, wat vind je van deze jas?” zei Emily. Ze hield een donkerblauwe houtje-touwtje jas met grote knopen omhoog. Ze bedacht dat het het soort jas was dat Sarah Crewe aanhad in *A Little Princess*.

Chantelle keek als door de bliksem getroffen. Ze pakte de jas vast en wreef de stof tegen haar wang aan. De binnenvoering was een prachtige bloemencollage in oud roze, groen, en geel.

“Vind je de voering mooi?” vroeg Emily.

Chantelle knikte en Emily bedacht dat ze nog meer kleding in bloemenprint voor haar moest zoeken.

Chantelle haalde de jas van de hanger en deed hem aan. Precies zoals Emily voorspeld had, zag ze er werkelijk glorieus uit in de jas, zo uit een roman van Dickens gestapt. Chantelle bekeek zichzelf in de spiegel en de tranen sprongen haar in de ogen.

“We hoeven hem niet te kopen als je het niet mooi vindt,” zei Emily, plotseling verontrust.

Chantelle schudde haar hoofd. “Dat bedoel ik niet. Ik wist alleen niet dat ik er mooi uit kon zien.”

Voor wel de honderste keer sinds het meisje haar leven was binnengewandeld voelde Emily haar hart breken. Had in haar hele leven werkelijk niemand ooit aan Chantelle gezegd dat ze mooi was? Wat was er veel goed te maken als ze Chantelle’s zelfvertrouwen wilden opvrijzelen.

Emily en Chantelle besteedden bijna een uur in de vintagewinkel. Ze pasten jurken en t-shirtjes, schattige driekwartbroeken en coltruitjes. Emily wist niet of het eraan lag dat ze bevooroordeeld was, maar ze vond Chantelle er fantastisch uitzien in alle outfits, net een model voor kinderkleding. De verandering in haar was wonderbaarlijk, niet alleen in haar uiterlijk, maar ook in haar gedrag. Ze voelde zich gemakkelijker, zelfverzekerder en begon wat meer gedurfde keuzes te maken. Voor een klein kind dat nooit haar eigen kledingkeuzes had mogen maken was ze behoorlijk creatief aangelegd. Bij het verstrijken van het uur hadden ze vijf nieuwe outfits.

“Nu moeten we maar naar het warenhuis,” zei Emily. “We moeten ondergoed hebben, sokken en pyjama’s.”

Samen verlieten ze de vintagewinkel, Emily’s armen beladen met tassen, en begaven zich naar het warenhuis. Onderweg zag Emily Vanessa met Katy in haar buggy. Vanessa had nu al weken schoonmaakdiensten in de herberg gehad. Emily zwaaide haar vanaf de overkant van de straat toe.

“Chantelle, dat is mijn vriendin Vanessa,” zei Emily. “Ze

werkt in de B&B, dus je zal haar waarschijnlijk wel 's morgens zo nu en dan tegenkomen.”

Vanessa keek enigszins verbaasd. “Hoi Chantelle,” zei ze, ietwat stijfjes. Toen keek ze Emily aan. “Is dat een nichtje van jou?”

Emily grinnikte en schudde haar hoofd. “Dit is Daniels dochter.”

“Emily is mijn nieuwe mama,” zei Chantelle. Ze klemde Emily's arm tegen haar lichaam aan en glimlachte.

Emily voelde haar hart smelten. Maar toen ze naar Vanessa keek, zag ze een koude uitdrukking op het gezicht van haar vriendin.

“Daniels dochter uit Tennessee?” vroeg Vanessa.

Emily knikte, en haar stemming begon om te slaan. Vanessa was er geweest, die weken waarin Daniel ervandoor was, die zes lange weken waarin Emily in totale chaos had verkeerd, niet wetende of ze nu moest blijven waar ze was, of dat ze haar biezen moest pakken richting New York, gaan voor de baan die Amy haar had aangeboden en Bens huwelijksaanzoek, en de hele geschiedenis in Maine maar beschouwen als een droom. Samen met Serena had Vanessa Emily gesteund, haar troost en vriendschap geboden, en de scherven opgeveegd die Daniel had achtergelaten. Ze was het duidelijk niet eens met Emily's beslissing om Daniel en zijn dochter zonder aarzeling in haar leven toe te laten.

“Chantelle, lieverd,” zei Emily, “ga jij eens even in die

winkel wat snoep voor jezelf kopen. Hier.” Ze gaf haar wat bankbiljetten. “Papa vindt pindakaascupjes het lekkerst.”

Zodra Chantelle uit de buurt was, wendde Emily zich weer tot Vanessa. “Ik weet wat je ervan vindt,” begon ze. “Je vindt me gestoord dat ik Daniel zonder slag of stoot weer in de armen sluit. Je vindt me een deurmat.”

Vanessa schudde haar hoofd. “Dat is het niet, Emily. Ik weet dat je van hem houdt. Dat is overduidelijk. Ik heb er geen seconde aan getwijfeld dat jullie weer bij elkaar zouden komen.”

“Wat is dan het probleem?” vroeg Emily, wier stemming steeds koeler begon worden.

“Dat meisje,” antwoordde Vanessa. “Vind je het nu echt kunnen om haar uit haar huis weg te rukken? Van haar moeder?”

Emily kruiste haar armen over elkaar. “Haar moeder heeft de zorg overgedragen. Ze gebruikt drugs en heeft psychische problemen. Daniel heeft geprobeerd haar te laten afkicken en in een behandelprogramma te plaatsen maar het werkte niet. Ze beseft zelf dat Chantelle beter af is bij ons. Maar het is niet de bedoeling dat ik alle contact met Sheila ga verbreken en doen alsof ze niet bestaat. Als ze onderdeel van Chantelle’s leven wil zijn mag ze dat best, zo gauw ze afgekickt is. Ik ga niet een drugsverslaafde het leven van dat meisje laten verwoesten.”

Vanessa keek twijfelachtig. “Ik weet alleen niet of je je wel realiseert wat je op je hebt gehaald,” zei ze. “Chantelle gaat niet het gemakkelijkste kind worden om op te voeden.”

“Dat begrijp ik,” zei Emily geïrriteerd, hoewel Chantelle tot

duşverre alleen maar geweldig was geweest. Natuurlijk komen er hoofdbreken. Maar Daniel en ik zijn bereid om die samen aan te pakken.”

“En je eigen kinderen dan? Die van jou en Daniel? Kan je nog steeds je eigen gezin hebben als je steeds bezig bent Chantelle’s problemen op te lossen? En de herberg dan? Is dat echt een geschikte plek voor een probleemkind?”

“Chantelle is geen probleemkind,” kaatste Emily terug, defensief en vol van een plotseling verlangen om het meisje dat ze al als een dochter begon te beschouwen te beschutten. “Ze heeft liefde en aandacht nodig. Daniel en ik zijn de beste kandidaten om haar dit te geven.”

Vanessa zuchtte diep. “Daar twijfel ik geen moment aan,” zei ze moedeloos. “Ik maak me alleen druk dat je er niet goed genoeg over hebt nagedacht. Je ziet wat een druk Katy op mijn leven legt en zij is mijn eigen vlees en bloed. Ik heb voor haar gekozen. Chantelle is je komen aanwaaien. Ze is eigenlijk een soort ultimatum van Daniel. Hier heb je nooit om gevraagd. Ik vind alleen dat je even een stapje terug moet zetten en nadenken of dit wel is wat je wil.”

Ze gaf Emily een kneepje in de arm. Op dat moment kwam Chantelle terug met een supermarkttas vol snoep en chocoladerepen.

“Wow,” zei Emily, “dat is een hoop snoep.”

Maar haar stem was niet meer zo luchtig en zorgeloos als die eerder was geweest. Vanessa’s woorden hadden haar van streek

gemaakt, een domper op haar geluk geplaatst en een zweem van twijfel in haar achtergelaten. Kon ze Chantelle inderdaad een goede opvoeding bieden?

HOOFDSTUK VIER

Tegen de tijd dat Emily en Chantelle eindelijk terugkwamen in de B&B was Chantelle afgemat. Ze kon nog net wakker blijven tijdens de maaltijd die Daniel tijdens hun afwezigheid had bereid, maar ze gaapte voortdurend.

“Misschien moet ze vroeg naar bed,” zei Emily. “Ze was hartstikke vroeg op. En morgen moet ze naar school, dus het kan geen kwaad als ze goed uitgerust is.”

Daniel was het daarmee eens en ze gingen samen naar Chantelle’s kamer, stopten haar in bed en lazen haar een verhaaltje voor totdat ze sliep.

Terwijl ze de kamer verlieten en de deur zachtjes achter zich sloten, overdacht Emily de laatste twee dagen van ouderschap. Het was een stuk plezieriger dan ze verwacht had. Maar Vanessa’s woorden spookten nog altijd door haar hoofd, en ze begon aan zichzelf te twijfelen.

Daniel en Emily gingen heel zachtjes naar beneden, zodat de krakende vloerplanken Chantelle niet zouden wekken.

“Het lijkt me heerlijk om met de boot uit te varen om naar de zonsondergang te gaan kijken,” zei Daniel. “Wat vind je ervan? Date-avondje?”

Emily fronste. “We kunnen Chantelle toch niet zomaar alleen laten?”

Daniel lachte. “Wat een mazzel dat Serena onderweg is.”

Emily fronste nog dieper. “Huh?”

Daniel grijnsde alleen maar. “Nou, terwijl jij weg was ben ik zo vrij geweest om een babysitter in te huren. Ze is hier om zeven uur.”

Emily’s frons veranderde in een glimlach. “Echt waar?” Ze kon haar enthousiasme niet bedwingen. Het was zo lang geleden dat ze een echte date had gehad met Daniel dat ze was vergeten hoezeer ze het miste. Ze sloeg haar armen om hem heen en zoende hem vol op de lippen.

“Ik ga me meteen klaarmaken,” zei ze stralend, en rende naar boven om zich om te kleden.

Serena was er precies om zeven uur, vergezeld van haar zoete parfum en artistieke flair.

“Wat zie jij er geweldig uit,” zei ze toen ze Emily’s kleding zag.

Emily bloosde. Ze was nooit goed geweest met complimentjes ontvangen. “Bedankt hiervoor,” zei Emily. “We vinden het echt geweldig om een avondje uit te kunnen.”

“Geen probleem,” zei Serena. “Ik kijk ernaar uit lekker te ontspannen en wat flutromannetjes te gaan lezen.”

Emily en Daniel begaven zich naar de deur, maar voordat ze naar buiten konden stappen botsten ze op tegen iemand op de drempel. Het was Cynthia’s vriend Owen, de jonge, verlegen pianist die eerder in de herberg de antieke vleugel van haar vader was komen stemmen, en aan wie Emily had aangeboden om te komen spelen wanneer hij ook maar wilde.

“Oh, eh, sorry, als je de deur uit gaat kom ik wel een andere keer terug,” zei Owen hikkend, en hij speelde nerveus met de bladmuziek in zijn handen.

“Welnee,” zei Emily. “Ga naar binnen en ga pianospelen. Serena is hier, dus je kunt zo lang blijven spelen als je wilt.”

Owen glimlachte verlegen, bedankte Emily en liep door naar de woonkamer.

Emily en Daniel liepen de verandatrap af, en Owens prachtige, etherische pianomuziek dreef achter hen aan.

*

Het water klotste tegen de wal in de haven terwijl Daniel Emily hielp in de boot te klimmen. De lucht was nog steeds blauw, hoewel de schemering niet lang op zich zou laten wachten.

“Waar gaan we dan heen?” vroeg Emily, toen ze het zich gemakkelijk had gemaakt in de boot.

“Ik wil een ander eiland gaan bekijken,” zei Daniel.

Emily dacht aan de laatste keer dat ze dat hadden gedaan. Toen had ze de vuurtoren ontdekt, en de schilderijen die haar vader had verzameld. Ze was er zo zeker van geweest dat ze een aanwijzing verborgen voor de verdwijning van haar vader. Maar zoals de meeste andere aanknopingspunten die ze onderzocht had, leek deze dood te lopen: alleen de naam van een kunstenaar die al overleden was.

Daniel startte de motor en de boot sprong met een schok weg van de wal. Het water was die avond rimpelloos, en het werd een kalm ritje. De boot sneed gemakkelijk door het water. Emily

hield zich stevig vast, opgewonden bij het gevoel van de wind door haar haar, en blij dat ze poeder over haar make-up had aangebracht!

De lucht begon roze te kleuren toen ze de oevers van het eiland dat Daniel wilde bekijken bereikten. Hij sprong uit de boot en hielp Emily eruit te klauteren. Hand in hand liepen ze daarna langs het strand. In de verte schitterde Sunset Harbor.

“Wat is het mooi,” zei Emily dromerig. Ze was verliefd geworden op de omgeving, op haar B&B, en op het kleine meisje dat daarin lag te slapen.

“Denk je dat het allemaal goed is met Serena?” vroeg Daniel.

“Zolang Chantelle doorslaapt is er niks om je zorgen over te maken,” antwoordde Emily.

Daniel zweeg. “Ik wilde je nog bedanken,” zei hij enigszins verlegen.

“Waarvoor?” vroeg Emily.

“Dat je het zo geweldig doet met Chantelle. En voor alles. Ik heb je flink door de mangel gehaald, dat weet ik wel. Ik wist niet zeker of je zo vergevingsgezind zou zijn.”

Emily slikte. De herinnering aan al die ellendige weken zonder Daniel was nog steeds behoorlijk pijnlijk. Het hielp dat hij erkende wat hij haar had aangedaan.

“Volgens mij had ik niet echt een keus,” zei Emily. Ze hoorde haar stem haperen. “Zogauw ik jou met haar zag... dat was alles wat ik ooit heb gewild, Daniel. Ik hou zo veel van je dat het pijn doet.”

Ze stopten en Daniel wendde zich naar haar toe. Hij veegde de traan op haar wang af met zijn duim en legde zachtjes zijn handen om haar gezicht.

“Ik hou ook van jou, Emily,” zei hij.

Toen drukte hij zijn lippen op de hare. Emily smolt in hem weg en voelde wederom de rauwe passie die alleen Daniel in haar kon opwekken. Ze sloeg haar armen om hem heen, voelde zijn strakke spieren onder zijn hemd terwijl haar handen over zijn lichaam bewogen. Van die paar woorden, die ze al zo lang van Daniel had willen horen, sprong Emily's lichaam tot leven zoals het dat in geen jaren had gedaan. De passie was al jaren uit haar relatie met Ben vervlogen, en de gelukzalige nachten met Daniel ten spijt, was dit de eerste keer dat ze zo'n hartstocht, zo'n begeerte had gevoeld.

Ze maakte zich van hem los. Zijn ogen spoten vonken van begeerte. Zo had ze hem nog nooit gezien.

“Ik wil jou, Emily,” zei Daniel ademloos. “Voor nu, en voor altijd.”

Emily reikte naar Daniel en trok hem aan de lusjes van zijn spijkerbroek naar haar toe. Ze wilde hem naast haar hebben, dicht bij haar. Ze wilde iedere centimeter van hem voelen. Op dit verlaten eiland, met de zonsondergang overal om hen heen, kon Emily niets bedenken dat ze meer wilde dan Daniel. Ze wilde hem helemaal.

*

Boven schitterden de sterren. De golven van de oceaan braken

zachtjes tegen de kust. Emily lag in Daniels armen, haar hoofd op zijn warme, blote borst. Ze hoorde zijn hartslag, het ritme nog voortdreunend van hun vrijpartij. Zijn huid gloeide nog steeds onder haar vingertoppen. Ze hief zich op en leunde op een elleboog. “We zijn ontzettend lang weggebleven,” zei ze. “Ik denk dat het tijd wordt om terug te gaan.”

Daniel ademde diep in, alsof hij deze plek niet wilde verlaten. Emily kon daarmee inkomen. Zij wilde ook voor eeuwig in dit magisch moment bevroren blijven. Maar toen herinnerde ze zich dat er ook thuis, in de herberg, magische momenten te delen waren. Nu ze een gezin vormden kwamen er miljoenen momenten van pret en geluk om van te genieten.

Emily ging op haar rug in het zand liggen en keek toe hoe Daniel zich weer aankleedde. Ze voelde zich overspoeld door gelukzaligheid. Het kwam eindelijk allemaal voor haar samen.

Ook zij kleepte zich aan en deed haar haar goed. Ze hoopte maar dat ze haar gekreukelde voorkomen kon wijten aan de boottocht naar het eiland, en niet aan wat zij en Daniel hadden uitgespookt na aankomst.

Daniel klom in de boot en hielp Emily met instappen.

“Als Chantelle naar school is gegaan moeten we even naar de antiekwinkel verderop,” zei hij. “Ik ben er nog nooit geweest, en ik heb gehoord dat ze fantastische sieraden hebben, hele bijzondere ringen.”

Emily's hart begon harder te slaan. Was dit een hint op een huwelijksaanzoek? Op het eiland had hij gezegd dat hij

voor altijd bij haar wilde zijn; nu had hij het over ringen. De gedachte aan een huwelijk met Daniel was nog niet eens bij Emily opgekomen. Er was al zoveel gedoe geweest in hun relatie dat ze dat soort gedachten gauw gedempt had.

Maar nu – nu ze in de boot de oceaan over voer richting het stadje waar ze zo verzot op was, besepte ze hoe heerlijk ze het idee vond om zich met Daniel te vestigen. Voor het eerst nestelde het idee dat Daniel haar een aanzoek zou doen zich in haar hoofd als een ontspringend zaadje.

HOOFDSTUK VIJF

“Klaar voor je eerste dag op school?” vroeg Emily aan Chantelle. Ze leunde over de ontbijttafel en stapelde de lege, bekrumelde borden op.

Chantelle keek haar aan en knikte. Ze zag er serieus en bedachtzaam uit. Emily had nog nooit zo’n volwassen uitdrukking op zo’n jong gezicht gezien. Van nieuwe school zou Chantelle vanzelfsprekend nerveus worden, dat snapte Emily wel. Maar het ging haar aan het hart dat het meisje er zo somber bij keek. Ze hoopte maar dat ze Chantelle kon helpen met wat rustiger en meer ontspannen te worden, haar aanleren hoe ze als een normale zesjarige kon genieten.

Toen kwam net Daniel de keuken in. Hij droeg vandaag zijn geruite hemd, ingestopt in zijn spijkerbroek, en hij had zijn haar naar achteren gekamd en zijn baard bijgeknipt. Emily zwol van trots bij de aanblik. Ze wist hoezeer hij zich had ingespannen om een goede eerste indruk te maken op het schoolplein.

Daniel liep op Emily af en zoende haar.

“Wat zie jij er goed uit,” grijnsde Emily.

Daniel keek naar Chantelle. “Ben je klaar voor de grote dag?” vroeg hij.

Chantelle zag er vandaag wat meer ontspannen uit in Daniels aanwezigheid, zag Emily. Misschien begon ze hem eindelijk te vertrouwen. Na haar ontworteling in Tennessee begon ze zich

hier meer thuis te voelen, en kon ze hem gaan beschouwen als iemand waar je op kon rekenen, die haar niet zou laten vallen.

“Kom je met me mee, papa?” vroeg ze.

Emily zag de opluchting op Daniels gezicht.

“Allicht,” zei hij.

“We zouden dit geen van beiden willen missen,” voegde Emily toe.

Chantelle glimlachte schuchter. Ze zag er even trots als verlegen uit.

Ze verlieten allen het huis en stapten in Daniels pickup truck. Chantelle staarde uit het raam naar de groene lanen waarlangs ze reden. Ze zag er gespannen en nerveus uit. Toen ze stopten bij het schattige stenen gebouw van haar nieuwe school, werd ze bleek en in zichzelf gekeerd.

“Je gaat het prima doen,” zei Emily met een klopje op haar hand. “Ik begrijp dat het in eerste instantie eng is, maar als je er eenmaal bent en de kinderen en juffen en meesters hebt ontmoet, voel je je een stuk beter.”

Chantelle keek haar aan met grote blauwe ogen. Het was haar duidelijk allemaal te veel.

Emily liep om naar de achterdeur van de pickup truck en nam Chantelle bij de hand, gaf haar een geruststellend kneepje, en hielp haar op de grond springen. Er waren wel meer kinderen en ouders. Een groepje kinderen speelde in een bergje dorre bladeren, een paar jongetjes renden achter elkaar aan over het gras. Het hele gebeuren overweldigde ook Emily. Ze had nooit

al te veel tijd met kinderen besteed, en al helemaal niet in grote groepen. Het lawaai was onbeschrijfelijk, erger nog dan Gus en zijn groep van luidruchtige zeventigjarigen.

Emily keek naar Daniel. Ook hij leek het spoor bijster. Ze moest toch wel lachen om hoe ze er met z'n drieën bijstonden, met opengesperde ogen en in totale ontredding.

Op dat moment kwam een jonge vrouw met een verwelkomende glimlach op hen af. Ze had een rechte beige broek aan met een lila vestje en platte schoenen - kleding die haar gelijk verraden als lerares. Ze stootte Daniel aan en giechelde onwillekeurig om zijn diepbevreesde uitdrukking, een exacte weerspiegeling van die van Chantelle. Met een lerares in aanraking komen was duidelijk een angstaanjagende ervaring voor Moreys, dacht Emily.

“Hoi, ik ben Juf Glass,” zei de jonge vrouw, en ze stak een hand uit.

Emily nam het voortouw en schudde haar de hand. Juf Glass had verschrikkelijk zachte handen en gemanicuurde nagels.

“Is dit Chantelle?” vroeg Juf Glass, en ze wendde haar aandacht en lieve glimlach tot het kleine meisje.

Chantelle kromp ineen en omklemde Emily's broekspijp. Emily streelde haar hoofd om haar op haar gemak te stellen.

“Je hoeft niet bang te zijn hoor schatje,” zei Juf Glass. “Iedereen vindt het superspannend om je te ontmoeten.” Ze wendde zich tot Emily en Daniel. “Het zijn echte lieverds.”

Emily glimlachte. Ze voelde zich er wat geruster op Chantelle

uit haar zicht te laten en aan de zorgen van een ander toe te vertrouwen. Daniel leek er daarentegen een stuk minder blij mee om haar af te staan.

Hij knielde naast Chantelle en pakte haar schouders met beide handen. “Ik hoop dat je een fantastische dag hebt,” zei hij, en Emily hoorde zijn stem stikken van emotie. “Ik kijk er gigantisch naar uit te horen wat je allemaal hebt gedaan.”

Hij trok haar in zijn armen en omhelsde haar stevig. Emily zag hoe hij zijn lippen samenperste en zijn tranen inhiel. Dat maakte haar weer emotioneel, en maakte dat ze nog meer van hem hield.

Daniel maakte zich los uit de omhelzing en het was nu Emily's beurt om het kind een hart onder de riem te steken. Ze omhelsde haar stevig.

“Dapper zijn,” zei ze, “en laat de andere kindjes maar zien wat een lieve, zorgzame, gulle ziel jij hebt.”

Chantelle knikte. Ze keerde zich naar het schoolgebouw en ademde diep in. Daniel greep Emily's hand.

“Ze gaat een hele leuke dag tegemoet,” stelde Juf Glass hen gerust, en ze greep Chantelle's enigszins terughoudende hand in de hare. “Ik beloof het,” voegde ze toe, en zwaaide met haar arm.

Samen hielden Emily en Daniel de adem in terwijl ze Chantelle het pad naar haar nieuwe school op zagen lopen. Bovenaan de trap stopten ze, en Chantelle keek terug. Op aanmoediging van Juf Glass zwaaide ze gedag, en verdween naar binnen.

“Ons kindje gaat voor het eerst naar school,” fluisterde Emily.

*

Op de terugweg naar de B&B vroeg Emily zich af hoe ze de dag zouden besteden. Chantelle was nog geen week in hun leven of ze kon zich niet meer herinneren wat ze zonder haar had gedaan.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.